Nr. 26

1 juli 1961

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

KOOKBOEK VOOR KAMPEERDERS

De goede raad was erg duur

Vooral de goede raad van de rijke gierigaard

Li Tsjoe Foe, die omstreeks het einde van de vorige eeuw in Sjanghai woonde, was ongelooflijk rijk. Hij woonde aan de rand van de stad in een paleis van een huis, dat hij in alle zalen en kamers zo kostbaar als maar mogelijk was had gemeubileerd. Hij bezat een kostbare verzameling antiquiteiten; daaraan had hij zijn hart verloren en daaraan besteedde hij dikwijls grote bedragen. Maar voor de rest was hij zo gierig als men zich maar kon voorstellen; in heel Sjanghai was niemand te vinden die ooit iets van hem had gekregen, zo maar gekregen. . . De gierigaard haalde eigenlijk alleen onbeperkt en onbekommerd adem omdat lucht niets kost. . .

Op zekere dag bezocht hij een handelaar in oudheden, bij wie hij een kostbaar antiek porseleinen theeservies zag. Onmiddellijk wilde hij het kopen, maar het mocht natuurlijk niet te duur zijn. Na langdurig loven en bieden werd hij het eindelijk met de handelaar eens over de prijs. De koopman pakte de tere kopjes en schoteltjes zeer voorzichtig in en liet een kruier komen, die het nieuwe kostbare bezit van Li Tsjoe Foe naar diens vorstelijke woning moest brengen. Om zekerheid te hebben, dat het kostelijk servies op het goede adres zou arriveren, besloot Li Tsjoe Foe de kruier te vergezellen. De man had drie li bedongen voor zijn werk en de Chinees was bereid dat te betalen. Het servies werd behoedzaam op een kruiwagen gelegd, waarna alle voorzorgsmaatregelen tegen beschadiging genomen werden. Vervolgens gingen zij op weg.

Reeds na een paar minuten had Li Tsjoe Foe hartgrondig spijt over het bedrag, dat hij voor het thuisbezorgen zou moeten neertellen. Hij dacht: Ik zal proberen wat van die drie li af te krijgen. Hij draaide zich om en zei:

„Als je één li op de prijs laat vallen, zal ik je een raad geven waar je heus wel iets aan hebt."

De kruier ging ermee akkoord. En Li, die niet alleen gierig was, maar ook slim meende te zijn, antwoordde:

„Luister goed. Als iemand je zegt dat je te voet vlugger vooruitkomt dan te paard, dan moet je hem niet geloven."

De kruier zag, dat de Chinees in zichzelf lachte, maar hij kon er niets tegen doen. Afspraak was afspraak.

Toen ze een eindje verder waren, vond Li Tsjoe Foe het toch eigenlijk wel erg jammer om straks twee li aan de kruier te moeten betalen en daarom draaide hij zich om en zei:

„Hoor eens, mijn raad was misschien niet zo best, maar wat kun je voor één li verwachten? Als je me nu nog eens een li minder rekent, dan zal ik je een raad geven, waar je je over verbazen zult."

En de kruier, niet zo slim als de rijke gierigaard, ging ermee akkoord.

„Luister, vriend," sprak de Chinees. „Als iemand je zegt dat je met een volle maag meer honger hebt dan met een lege, dan moet je hem niet geloven." En weer lachte hij in zijn vuistje en weer dacht de kruier: Ik ben erin gelopen.

Nu kwamen ze in de laan, waar Li Tsjoe Foes grote villa stond. En de gierigaard besloot ook nog de laatste li van de arme kruier af te troggelen.

„Zou je niet graag rijk willen worden?" vroeg hij. „Ik zal je vertellen hoe dat kan. Maar dat kost een li."

Nou ja, dacht de kruier, wat doet die li ertoe, als ik straks tóch rijk ben? Hij stemde dus toe.

„Luister dan goed. Als iemand je vertelt dat hij nog dommer is dan jij, dan moet je hem niet geloven," zei Li en hij ging lachend de marmeren treden van zijn huis op.

Toen klonk er een oorverdovende slag. De kruier, wiens geduld ten einde was, had het servies op het marmer aan diggelen gegooid en zei: „En als iemand u vertelt, dat er niets van gebroken is, moet u hem niet geloven."

De goede raad kwam Li erg duur te staan.

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

Mijn vader is geen struikrover

NATUURLIJK PASTE HET HELEMAAL NIET IN DE PLANNEN VAN DE BEREKENENDE TANTE CHARLOTTE, DAT AMY OP EEN OF ANDERE MANIER IN HAAR ONDERHOUD ZOU KUNNEN VOORZIEN. HOE BENARDER DE TOESTAND WERD VOOR AMY, DES TE MEER KANS DAT HAAR TANTE HAAR ZIN KON DOORDRIJVEN.

ZE ZULLEN VAN ALLES PROBEREN OM MIJ MEE TE KRIJGEN. NIEMAND GELOOFT DAT VADER ONSCHULDIG WORDT OPGEJAAGD. TANTE HARRIET GEEFT NIETS OM MIJ, IK GELOOF DAT ZIJ ALLEEN OP ONS KASTEEL LOERT.

AMY HERINNERDE ZICH HOE ZE DIE OCHTEND UIT HAAR HUIS GESLEURD WAS.
GELUKKIG HAD HAAR VADER HAAR BEVRIJD; MAAR NU WAS ZE ALLEEN, ZONDER VRIENDEN, ZONDER HULP.

IN HAAR WANHOOP VLUCHTTE AMY IJLINGS WEG.
ZE HAD NOG MAAR ÉÉN GEDACHTE; ZIJ MOEST VRIJ BLIJVEN OM HAAR VADER TE HELPEN.

ZE SCHOOT EEN NAUW ZIJSTRAATJE IN.
PAK ZE!
WELKE KANT GING ZE OP?
DAAR GAAT ZE!

STEEGJE IN, STEEGJE UIT RENDE ZIJ, TOTDAT DE VOETSTAPPEN EN STEMMEN VAN DE ACHTERVOLGERS WEGGESTORVEN WAREN.
VINDEN ZULLEN ZE ME HIER NIET ZO GAUW, MAAR WAT MOET IK BEGINNEN ZONDER GELD EN ZONDER MIJN SCHILDERIJTJES? HET WORDT AL DONKER...

HAAR VADER HAD HAAR OM ETEN GEVRAAGD. AMY'S OGEN SCHOTEN VOL TRANEN, TOEN ZE EEN BAKKERSETALAGE ZAG.
VOLOP TE ETEN... MAAR IK KAN NIETS KOPEN VOOR HEM. HET WORDT HOPELOOS, MAAR WAT MOET IK IN VREDESNAAM BEGINNEN?

OP EEN BANK IN EEN HOEKJE TUSSEN TWEE WINKELS ZAKTE AMY SCHREIEND VAN VERDRIET EN MOEHEID NEER.
HOE KON ZE HAAR VADER HELPEN, DIE HAAR HULP ZO HARD NODIG HAD?

ZIJ HAD EEN HELE TIJD ZO GEZETEN, TOEN OPEENS EEN SCHADUW OP DE STRAATSTENEN VIEL.
WAT IS DAT?! WAT...?
IN HAAR SCHOOT ROLDEN OPEENS HANDEN VOL ZILVERSTUKKEN.

De Kostbare Tas

WIE DE SCHIPPER WAS ONTDEKTEN ZE AL GAUW.

WAT DOEN JULLIE OP MIJN SCHIP? ZIJN JULLIE NIET DE DIEVEN VAN DE TAS UIT MAKOW?

NEE, MAAR LATEN WE U UITLEGGEN DAT...

LU SING VERTELDE HUN AVONTUREN; DE SCHIPPER GELOOFDE HEN.

IK KEN DIE VOERMAN; EEN ONEERLIJKE SCHARRELAAR. MAAR WAAROM VERSTOPTEN JULLIE JE OP MIJN SCHIP?

WE WILLEN U GEEN LAST BEZORGEN. MISSCHIEN KUNT U ONS ERGENS AFZETTEN?

TOEN ZE WAT OPGEKNAPT WAREN EN WEER AAN DEK KWAMEN...

WAT DOET U MET DIE VOGELS, KI LAN?

VISSEN. WACHT MAAR TOTDAT WE OP DE VISGRONDEN ZIJN.

IK VAAR NAAR LEIPIN. ALS JULLIE ME HELPEN, MAG JE MEEVAREN. IK GA VISSEN; JULLIE MOETEN DAN DE VIS VERKOPEN.

WE WILLEN U GRAAG HELPEN, ALS U ONS NAAR LEIPIN BRENGT.

BEST. IK HEET KI LAN; MAAR KOM NU EERST WAT ETEN.

TOEN ZE OP DE VISGRONDEN WAREN AANGEKOMEN...

ZE ZIJN AFGERICHT OP DE VISVANGST. VAN ELKE DRIE VISSEN MOGEN ZE ER ZELF EEN OPETEN.

DE VOGELS VLOGEN WEG EN SCHEERDEN LUID KRIJSEND OVER HET WATER.

ER VOLGDEN NU EEN PAAR DRUKKE UURTJES; ER WERD VEEL GEVANGEN EN ALLE VIS WERD DOOR EILEEN EN LU SING IN KORVEN GEPAKT.

WAT EEN VREEMDE MANIER VAN VISSEN. IK HAD ER NOOIT VAN GEHOORD.

DEZE MANIER VAN VISSEN IS HEEL OUD IN CHINA.

TOEN ZE ALLE VIS VERKOCHT HADDEN, ZAGEN ZE UIT EEN WINKELDEUR IEMAND NAAR BUITEN KOMEN...

KIJK DAAR... DAAR LOOPT TAN WU!

O... EN HIJ HEEFT ONS GEZIEN.

ZE LIEPEN WAT ZE KONDEN. TAN WU KWAM ACHTER HEN AAN!

HOUD ZE, GRIJP ZE!

VLUG NAAR DE BOOT!

TOEN DE KORVEN VOL WAREN, GAF KI LAN EEN LIJST MET ADRESSEN.

HELP MIJ DE VIS VERKOPEN BIJ MIJN KLANTEN EN KOM DAN HIER TERUG.

LU SING DROEG DE MAND OP ECHT CHINESE MANIER.

WIE HAD KUNNEN DENKEN DAT WIJ VISVROUWEN ZOUDEN WORDEN!

HET HOORT ERBIJ NU KI LAN ONS NAAR LEIPIN BRENGT. DAAR KAN JE VADER DE KOSTBARE TAS KRIJGEN.

GELUKKIG KONDEN DE MEISJES DE BOOT BEREIKEN VOORDAT TAN WU HEN HAD INGEHAALD.

KI LAN IS ER NIET. KOM MEE!

JA! WE ZULLEN HET KI LAN LATER WEL UITLEGGEN.

ZIJ GREPEN DE RIEMEN, HAASTIG EN BANG.

JE ZULT ME NIET ONTSNAPPEN!

INTUSSEN SPRONG TAN WU IN EEN ROEIBOOTJE.
ROEIEN! HIJ KOMT ONS ACHTERNA.

TAN WU ROEIDE HEN ACHTERNA EN KON, ONDANKS DE VERWOEDE POGINGEN VAN DE MEISJES, DE ZWAARDERE VISSERSBOOT GEMAKKELIJK INHALEN.

EILEEN MAAKTE DE TAS OPEN EN HAALDE ER DE KOSTBARE PAPIEREN UIT.
DAT ZIJN DUS DE PAPIEREN, WAAR TAN WU ACHTERAAN JAAGT EN WAAR VADER OP ZIT TE WACHTEN.

EVEN KEEK EILEEN NAAR HET DOCUMENT DAT ZO WAARDEVOL MOEST ZIJN.
GEHEIM. UITSLUITEND BESTEMD VOOR ZIJNE EXCELLENTIE DE GOUVERNEUR.

STEEDS DICHTERBIJ KWAM HUN VIJAND.
WE KUNNEN HEM NIET VÓÓR BLIJVEN!
MAAR WE MOETEN DE TAS REDDEN!

TOEN OVERLEGDE EILEEN EVEN MET LU SING.
WAT DENK JE ERVAN? MISSCHIEN LUKT HET.
IK HOOP HET VAN HARTE...

EILEEN GAF HET DOCUMENT AAN LU SING. TOEN TAN WU LANGZIJ KWAM, STOND EILEEN OP.
WE HEBBEN VERLOREN, HIER IS DE TAS.
HEEL VERSTANDIG! GOOI DE TAS HIERHEEN...

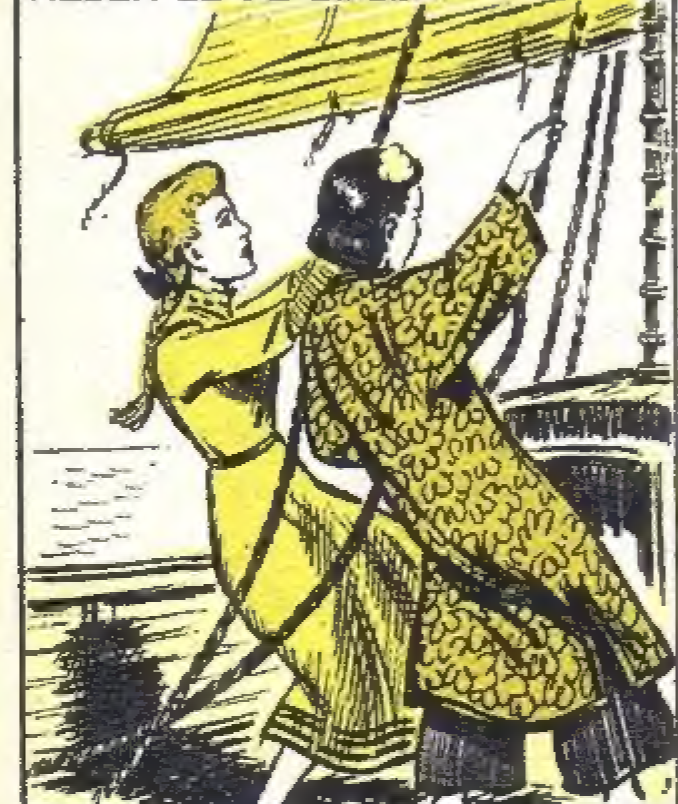

EILEEN DEED ALSOF ZIJ STRUIKELDE EN LIET DE TAS IN HET WATER VALLEN.
HELP!... DE TAS...

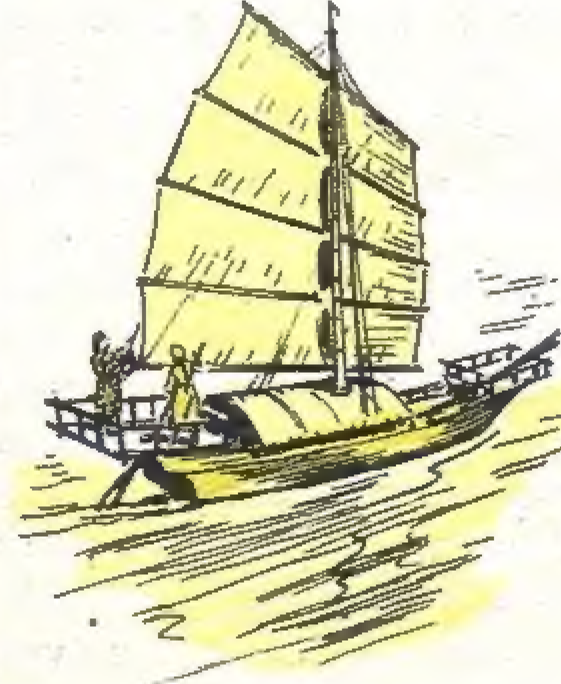

TAN WU GING DE TAS ACHTERNA, ZOALS DE MEISJES GEHOOPT HADDEN.
ALS IK DIE TAS MAAR KRIJG, VOORDAT HIJ ZINKT!...

EVEN LATER VISTE TAN WU DE TAS OP. INTUSSEN OP DE VISSERSSCHUIT...
IN DEZE GEHEIME BINNENZAK ZULLEN DE PAPIEREN VEILIG ZIJN.
PRACHTIG, LU SING. MAAR NU VLUG WEG VOORDAT TAN WU ONZE LIST ONTDEKT.

TAN WU BEKEEK VOL TROTS DE BUIT. MAAR...
HÈ, WAT IS DAT?

ZIJN GEZICHT WERD PAARS VAN WOEDE.
DE PAPIEREN ZIJN ERUIT! WAT ZAL MIJN MEESTER RAZEND ZIJN ALS IK MET LEGE HANDEN KOM.

MET VEREENDE KRACHTEN HESEN ZE DE ZEILEN.

EN EVEN LATER...
VOEREN ZE OP VOLLE KRACHT WEG VAN TAN WU.

WOEST STAARDE HIJ DE VISSERSSCHUIT NA.
JE DACHT GEWONNEN TE HEBBEN? MAAR WACHT, IN LEIPIN ZIEN WE ELKAAR WEER.

TAN WU ROEIDE NAAR DE KADE TERUG, WAAR HIJ EEN VISSER TEGENKWAM... KI LAN.
IK ZAG JE DIE MEISJES ACHTERNA ROEIEN. ZE ZIJN ER MET MIJN SCHIP VANDOOR, ZE WILDEN MET MIJ NAAR LEIPIN, MAAR...
HET ZIJN DIEVEGGEN. WILT U NAAR LEIPIN? LATEN WE DAN SAMEN GAAN, DIE TWEE ACHTERNA.

El. Beresford
Tekeningen van Frans Lammers

2

De schat van de zeerovers

KORTE INHOUD: *Jim en Gappy horen van Vicky en Peter dat ze een uitnodiging gekregen hebben om de kerstvakantie door te brengen bij de vader van Paul Brooker. Met zijn vieren maken ze plannen om aan geld te komen, want ze willen Pauls vader niet alles laten betalen.*

Hou nou eens even je snater!" brulde Peter aan de andere kant van de lijn. Jane hield onmiddellijk de hoorn een halve meter van haar oor en schudde haar hoofd. Die Peter maakte een mens gewoon stokdoof met zijn geschreeuw.

,,Ik heb een plannetje," vervolgde Peter snel. ,,Kan ik je grootmoeder even spreken, Jane? Het is nogal dringend."

,,Ja, maar oma. . ." begon Jane.

,,Opschieten!" riep Peter.

En Jane rende gehoorzaam naar de keuken, waar haar grootmoeder net een cake in de oven schoof.

,,Het is Peter en hij zegt dat hij u dringend moet spreken, oma. Wat denkt u. . . zou het over de uitnodiging van Pauls vader gaan?"

,,Het zou me niets verbazen," antwoordde mevrouw Willoughby glimlachend. Ze veegde haar handen af en met Jane op haar hielen liep ze naar de hal.

,,Bent u daar, mevrouw Willoughby?" vroeg Peter en zonder antwoord af te wachten vervolgde hij ratelend: ,,We hebben een plannetje bedacht om geld te verdienen, maar we kunnen het onmogelijk ten uitvoer brengen zonder uw hulp. Eigenlijk hangt het in zekere zin helemaal van u af. Zou u bereid zijn om het kasteel voor de kerstdagen te verhuren? Ik bedoel: er zijn massa's mensen, die zo iets doen en ik geloof dat u er heel wat voor kunt vragen. Het is natuurlijk heel brutaal van me om het voor te stellen, maar het lijkt me de enige oplossing. Vindt u het erg, dat ik het vraag?"

,,Het kasteel verhuren," mompelde mevrouw Willoughby. ,,Maar, mijn beste jongen, de mensen willen vandaag de dag niet meer in een kasteel wonen. Je hoeft de krant maar op te slaan om te zien, dat

bijna iedereen juist kleiner wil gaan wonen. Kastelen en grote landhuizen zijn niet schoon te houden. Om over verwarmen maar liever te zwijgen."

„Maar u vindt het idee op zich niet gek?" hield Peter aan.

„Nou, ik moet er natuurlijk nog wel even aan wennen," zei mevrouw Willoughby. „Nee, gek vind ik het niet. Ik betwijfel alleen of het zal lukken. Volgens mij krijg je hoogstens iemand voor een logeerpartijtje op Tullington als je hem ervoor betaalt. En dat is niet precies je bedoeling."

„Luistert u nou eens, mevrouw Willoughby," zei Peter. „Als wij iemand vinden, die bereid is het kasteel voor de kerstdagen te huren, zou u er dan mee akkoord gaan?"

„Tja... ik... Het zouden natuurlijk wel heel nette mensen moeten zijn," antwoordde mevrouw Willoughby vaag.

„Dat spreekt vanzelf. En u kunt ervan op aan dat wij iemand vinden. Binnen veertien dagen, als het een beetje meeloopt. Hoeveel zouden we kunnen vragen, denkt u?"

„Peter, ik laat de kwestie verder helemaal aan jou over," zei mevrouw Willoughby. „Ik zou echt niet weten hoeveel je zou kunnen vragen en ik zeg je nogmaals, dat ik maar heel weinig vertrouwen heb in je plannetje. Wie zou er nu zo gek zijn om zo iets te doen? Maar áls het je lukt een geschikt iemand voor het idee te vinden — let wel: áls — dan kun je volledig op mijn medewerking rekenen."

„Dank u. Dat is geweldig van u, mevrouw Willoughby," zei Peter uit de grond van zijn hart.

Jane rukte de hoorn bijna uit haar grootmoeders hand en vroeg Peter het hele gesprek nog eens voor haar te herhalen. Terwijl hij het deed, werden haar ogen steeds groter en kreeg ze een kleur als vuur van opwinding.

„Maar hoe zou je er iemand voor vinden?" vroeg ze tenslotte. „Ik bedoel: hoe denk je te beginnen?"

„Laat dat nou maar aan mij over," antwoordde Peter. „Schrijf jij een briefje naar Gappy en Jim om ze van het plan op de hoogte te brengen. Laat ze het nieuws zoveel mogelijk onder al hun kennissen rondbazuinen. We hebben niet zo bar veel tijd, want je grootmoeder moet Pauls vader ook nog schrijven of jullie nu naar West-Indië komen of niet... Wat zeg je? O, Jane, hier is Vicky nog even voor je."

„Hallo!" zei Vicky's stem aan de andere kant. „Jane, vind je het geen machtig idee? Ik zat aan een soortgelijke oplossing te denken. Ik wilde Tullington voor het publiek openstellen. Je weet wel — daar lees je af en toe over in de kranten. Maar dan zou je gidsen moeten hebben om de mensen rond te leiden. Daarom is Peters plan veel en veel beter. Ik zal morgen meteen een groot biljet ophangen in het postkantoor van Pondike. Zoveel mogelijk mensen moeten weten, dat Tullington voor de kerstdagen te huur is. Het enige probleem waar we verder nog mee zitten, is Gappy's grootvader. Ze zegt dat ze hem onmogelijk de hele kerstvakantie alleen kan laten en daar heeft ze natuurlijk gelijk in. Denk jij daar ook eens over. Misschien vind je een geschikte oplossing. O, moeder roept me. We gaan eten. Vergeet dus niet Gappy en Jim te schrijven, Jane. En..."

Er klonk een droge klik aan de andere kant van de lijn en de verbinding was verbroken. Jane legde de hoorn op het toestel en staarde naar de muur tegenover haar. Het zag er werkelijk naar uit, dat ze op de goede weg waren. Ze moesten alleen een huurder voor het kasteel zien te vinden.

De volgende morgen vonden Gappy en Jim allebei een dikke brief naast hun ontbijtbordje; de inhoud bracht hen helemaal van hun stuk. Ze konden gewoon niet stilzitten op school die dag en ze hadden allebei een rood hoofd van opwinding, toen ze tussen de middag op de hoek van de straat letterlijk tegen elkaar opbotsten.

„Uitkijken waar je loopt!" riep Jim, terwijl hij met een pijnlijk gezicht over zijn voorhoofd streek.

„Neem me niet kwalijk," antwoordde Gappy hijgend. „O, ben jij het, Jim? Heb je ook een brief gekregen?"

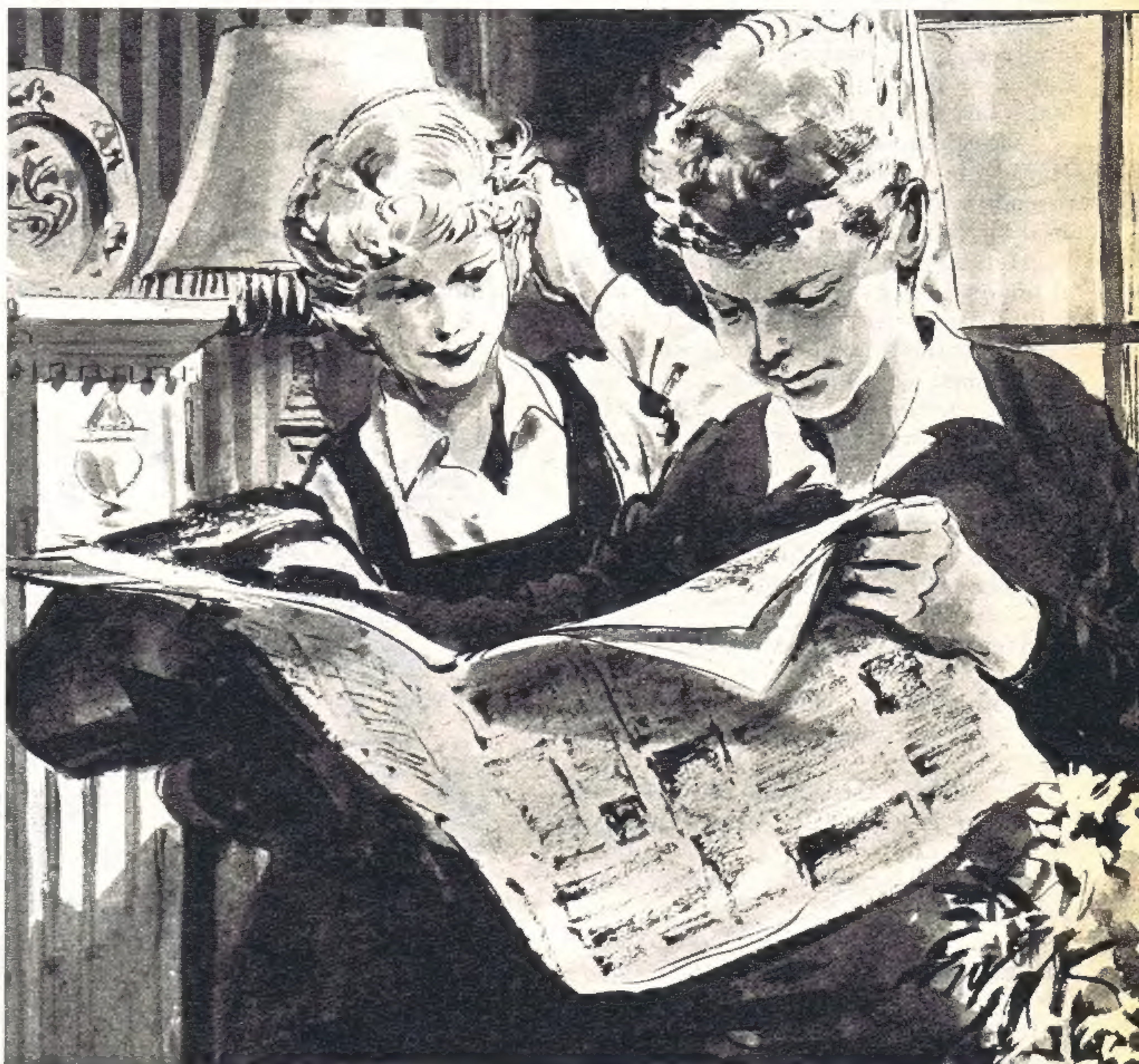
„Ja," zei Jim. „Ik heb mijn zusjes al ingeschakeld om het nieuws te verspreiden. Kunnen we even naar jouw huis gaan om de zaak te bepraten?"

Toen ze samen de straat uitliepen, begon de regen weer te vallen en voordat er een paar minuten verstreken waren, leek heel Londen zich te verschuilen onder een grauwe, natte deken. Het was gewoon een verademing de gezellige, behaaglijk warme woonkamer bij Gappy thuis binnen te stappen.

„Nou, ter zake!" zei Jim, terwijl hij zijn sjaal afdeed en zijn verkleumde handen een ogenblik boven de kachel hield. „Ik ben vanmorgen meteen naar de kiosk gegaan om alle plaatselijke kranten te kopen."

„Hoeveel zijn er dat?" vroeg Gappy, diep onder de indruk van Jims doortastend optreden.

„Twee," was het antwoord. „Ik heb ze bij me." Hij haalde twee vochtige kranten te voorschijn en sloeg de advertentiepagina op.

„Te huur aangeboden," las Gappy hardop. „Te huur gevraagd!"

„Te huur aangeboden," las Gappy hardop. „Te huur gevraagd! Zeg, Jim, denk jij dat het plan kans van slagen heeft? Het is ontzettend aardig van mevrouw Willoughby, maar ik vraag me af. . ."

„Het moet slagen," zei Jim op vastberaden toon. „En we zullen er ook voor zorgen, dat je grootvader prettige kerstdagen heeft. Nou, kom. . . laten we eens gaan kijken of er misschien iemand een kasteel te huur vraagt."

Regel voor regel lazen ze de advertentiekolommen door, maar het enige dat er een heel klein beetje op leek, was de advertentie van een meneer, die een huis zocht met zes slaapkamers.

„Tullington heeft misschien wel zestig slaapkamers," zei Jim, zijn vuurrode kuif gladstrijkend. „Dat is dus ook niets. Maar morgenmiddag hebben we vrij en er wordt niet gevoetbald, want het veld staat een paar centimeter onder water. Laten we met zijn tweetjes alle huizenmakelaars van Londen afgaan."

„Afgesproken," antwoordde Gappy. Jim had er een handje van iemand in zijn razende tempo mee te sleuren en je raakte er al bij voorbaat van buiten adem.

„Het is wel spannend, hè?" zei Jim grinnikend. „Ik heb er thuis nog maar niet te veel over verteld, omdat er tenslotte nog niets zeker is. Maar wat zullen ze opkijken als ze het horen."

Gappy kneep haar handen stijf dicht.

„O, Jim, wat zou het heerlijk zijn als het kon doorgaan! Overigens. . . weet jij eigenlijk waar dat eiland waar Paul woont, precies ligt?"

Jim begon onmiddellijk tussen Gappy's schoolboeken te zoeken en haalde er een atlas uit te voorschijn.

„Het is het kleinste eiland van de Caribische groep," zei hij. „Hier!" Hij wees op de kaart. „Dan moet dit het zijn. Het lijkt niet veel, als je het zo ziet, hè?"

Het eilandje stond als een heel klein stipje op de kaart aangegeven en je kon je gewoon niet voorstellen, dat er op zo'n pietepeuterig stukje land mensen woonden.

„Jim, we móéten iemand vinden die het kasteel wil huren," verzuchtte Gappy.

Ongeveer dezelfde gedachte speelde op datzelfde moment door vijf verschillende hoofden. Zes zelfs, als je mevrouw Willoughby meetelde.

Jane had haar fiets uit zijn winterverblijf gehaald en reed er de hele omtrek mee af om al haar vrienden en bekenden te vertellen, dat bij wijze van grote gunst het kasteel gedurende de kerstdagen beschikbaar zou zijn voor een of meer nette huurders. Heel wat mensen stonden ervan te kijken, maar ze zeiden stuk voor stuk dat ze helaas al andere plannen hadden.

In Pondike veroorzaakte Vicky's mededeling op het bord van het postkantoor de nodige deining, maar ook daar was niemand, die zich als huurder kwam melden.

In Londen bezochten Jim en Gappy een heel regiment makelaars. Jane was zo verstandig geweest tal van interessante gegevens over het kasteel in haar brief op te nemen, zodat ze hun aanbieding zo aantrekkelijk mogelijk konden maken, maar het haalde allemaal niets uit.

„Je zou toch denken dat ontelbare mensen zich wild op zo'n onverwachte buitenkans zouden werpen," zei Jim bitter, toen Gappy en hij het vierde makelaarskantoor uitliepen.

„Ze denken dat we een beetje getikt zijn," antwoordde Gappy en ze moest ondanks haar teleurstelling toch even grinniken. „Die laatste meneer, die we daarnet bezochten, werd helemaal vuurrood toen je zei, dat je een pracht van een kasteel te huur had voor de kerstdagen. Heb je het ook gezien?"

„Ik vond het helemaal geen sympathieke man," zei Jim. „Hij dacht natuurlijk dat we hem een beetje voor de gek stonden te houden. Ik ben bang dat het niet zo eenvoudig is als we dachten. Heb je geen last van je been, Gappy?"

„Wel nee, natuurlijk niet," antwoordde Gappy nogal kortaf, wat het beste bewijs was dat ze er wel degelijk last van had. „Kom, waar woont de volgende makelaar van het lijstje?"

Maar tegen het eind van de week waren ze nog geen stap verder en hadden ze allebei alleen een flinke verkoudheid opgelopen. De berichten uit Tullington en Pondike waren al niet veel beter. Het begon er sterk op te lijken, dat mevrouw Willoughby gelijk kreeg. De mensen hadden gewoon geen belangstelling meer voor kastelen.

Dinsdags moest de vader van Vicky en Peter naar Londen voor een bezoek aan een landbouwtentoonstelling. Vicky en Peter hadden al vakantie en daarom mochten ze met hem mee. Ze waren er onmiddellijk voor te vinden, omdat ze er een mooie gelegenheid in zagen een paar Londense makelaars te bezoeken, niet wetend dat Gappy en Jim dat terrein al volledig hadden afgegraasd.

„Hoe zouden ze vroeger kastelen verhuurd of verkocht hebben?" zei Vicky,

„Ik heb hier iemand die graag kennis met jullie wil maken."

toen ze in het gammele autootje over de modderige wegen reden.

„Wat een vraag!" riep Peter uit. „Wie vroeger een kasteel wilde hebben, veroverde er een."

„Nou, dat is er tegenwoordig niet meer bij," verzuchtte Vicky. „Ik wou dat we een ander plannetje konden bedenken!"

„Het heeft geen zin daarover te praten om de doodeenvoudige reden, dat we geen tijd meer hebben voor iets anders. We zullen ons uiterste best moeten doen gauw een huurder te vinden voor het kasteel. O. . . we zijn er."

Uit beleefdheid moesten de kinderen wel doen alsof ze veel belangstelling hadden voor de tentoonstelling, terwijl ze intussen stonden te popelen om zo gauw mogelijk op zoek te gaan naar een makelaar.

De grote tentoonstellingszaal was afgeladen met mensen, die elkaar verdrongen voor de landbouwwerktuigen en tractoren. Peter vond het bij nader inzien toch wel machtig interessant. Hij wilde immers net als zijn vader boer worden. Maar toen hij op een gloednieuwe maaimachine afstapte om haar van dichtbij te bekijken, trok Vicky hem aan zijn mouw.

„Het is bijna half drie," zei ze. „Als je hier te lang blijft rondhangen, is het donker voordat we op straat staan, en dan kunnen we natuurlijk niet meer dan twee of drie makelaars bezoeken."

„Moet je die messen eens zien," zei Peter, vergetend waarvoor hij in de eerste plaats naar Londen gekomen was.

„Ga nou mee!" riep Vicky stampvoetend.

Ze was eindelijk zo ver dat ze Peter bij de machine had weggekregen, toen haar vader hen riep.

„Zeg! Komen jullie eens even. Ik heb hier iemand die graag kennis met jullie wil maken."

Peter en Vicky keken elkaar aan, maar ze konden moeilijk doen alsof ze niets gehoord hadden, en er zat dus weinig anders op dan zich een weg te banen door de mensenmenigte.

Hun vader was groot en breedgeschouderd, maar vergeleken bij de man die naast hem stond, leek hij maar een min en schriel kereltje. De vreemde heer was een reus! Alles op en aan hem was reusachtig: zijn cowboyhoed, zijn hoofd, de hand die hij naar Vicky en Peter uitstak, en de sigaar die in zijn linkermondhoek bungelde.

„Aangenaam kennis te maken, Victoria, Peter. . ." zei hij.

Zijn enorme hand omklemde die van Peter en Vicky tegelijk.

„Dit is meneer Hagenbach uit Amerika," zei hun vader, glimlachend om hun verbaasde gezichten.

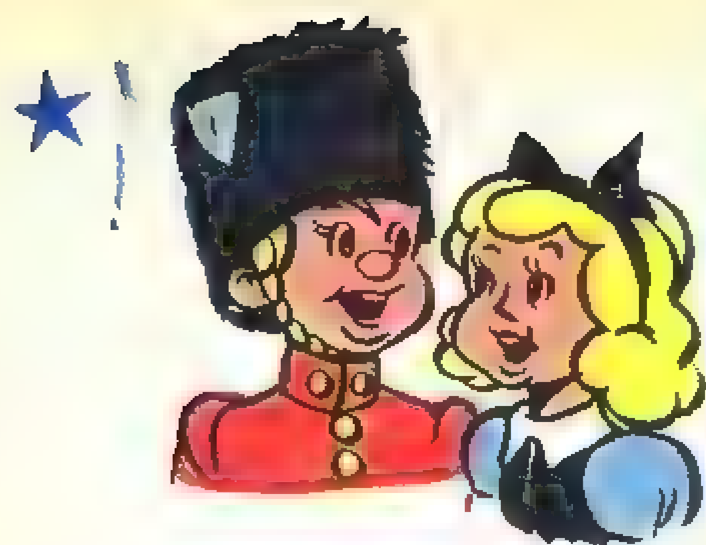
„Uit Texas, om precies te zijn," voegde meneer Hagenbach eraan toe. „Ik kom eens kijken hoe jullie het hier in dat kleine landje doen, en wat er zoal te beleven valt op landbouwgebied."

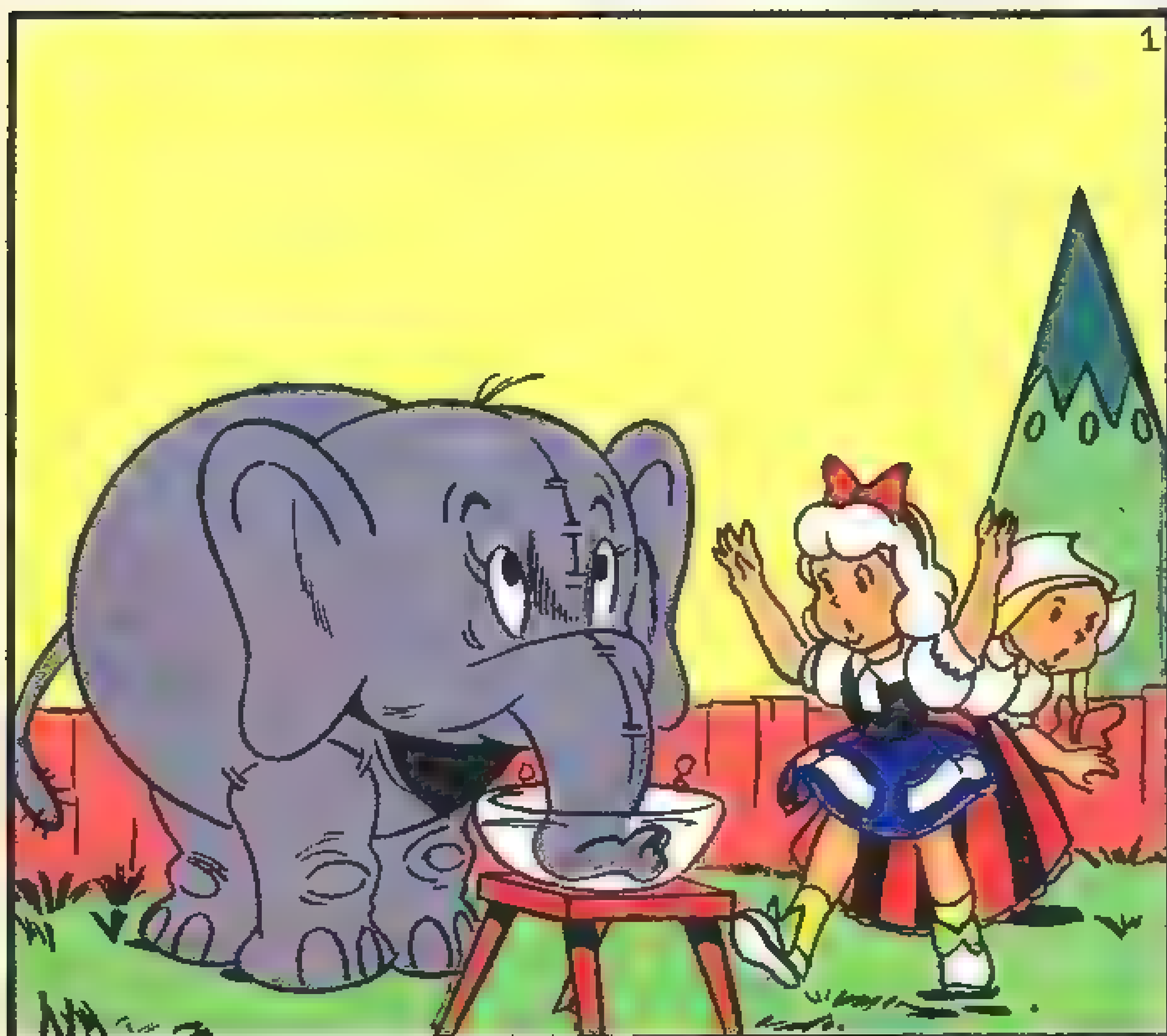
„O. . . dat is. . . aardig van u," zei Vicky zonder te weten wat ze zei.

Maar Peters hersens werkten koortsachtig. Texas. . . Dat was toch het land met al die enorme oliebronnen? Als die meneer Hagenbach uit Texas kwam, was hij misschien wel een oliemiljonair.

„U blijft zeker een aardig poosje rondkijken in Engeland?" zei Peter beleefd.

Wordt vervolgd

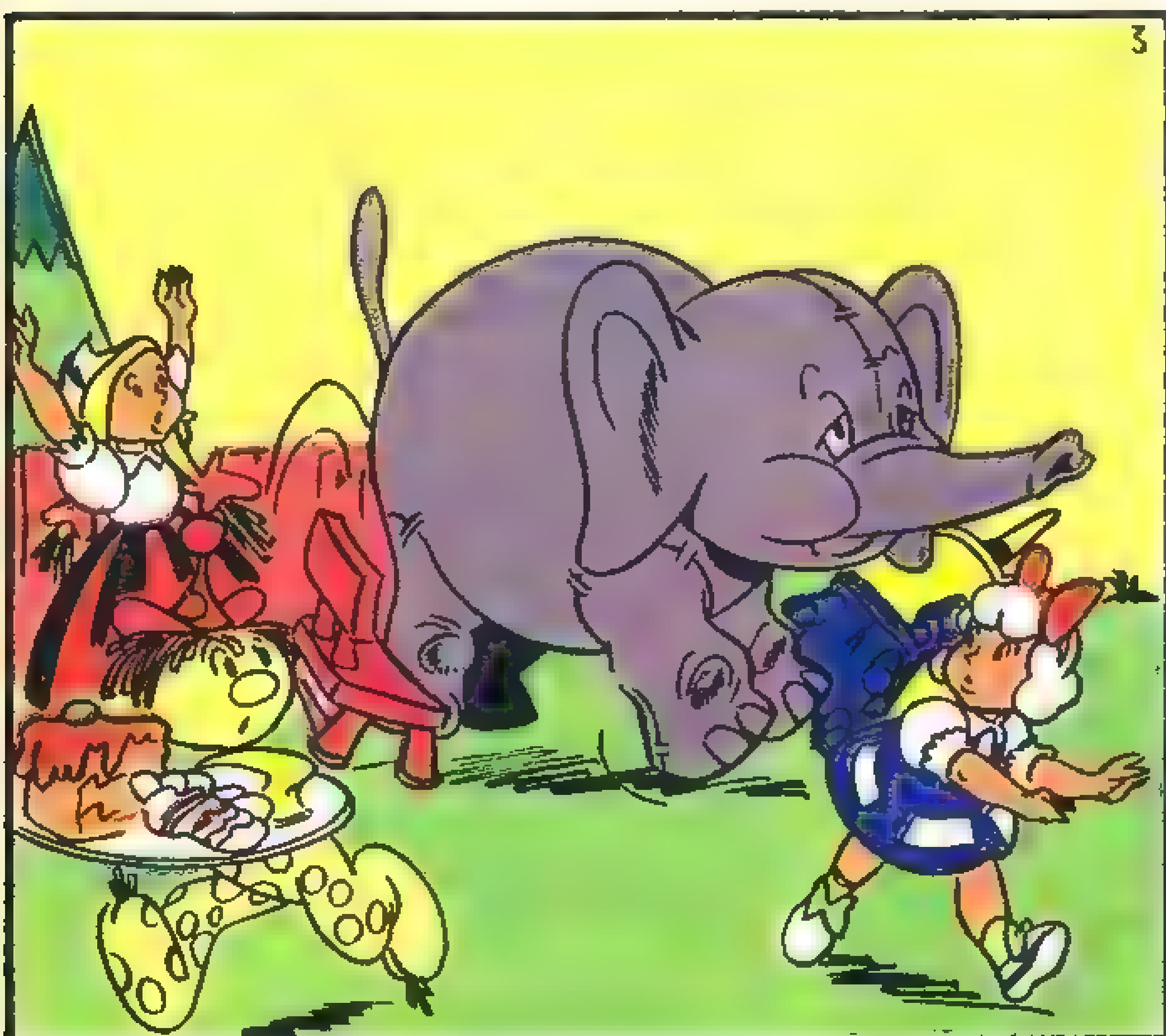

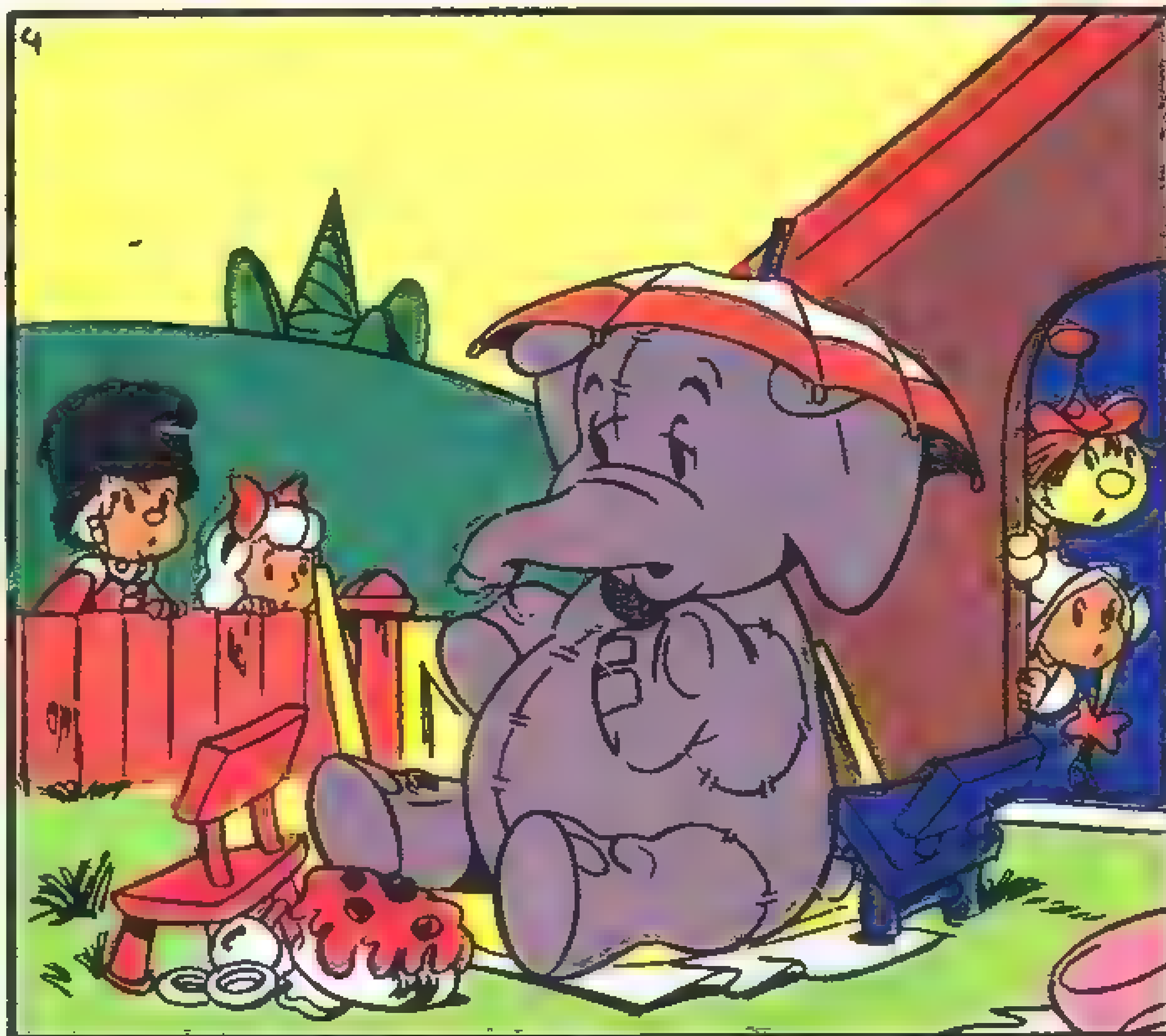
„Hallo!" riep Della blij, „hier ben ik!" „Dat zien we," lachte Dollie, die een tuinfeestje gaf. „Wil je wat lekker fris te drinken hebben? Neem maar." Dat wilde Della wel. Hij stopte zijn slurf in een schaal vruchtesap, haalde eens diep adem. . . Maar toen kwam Dollie aanrennen.

„Della!" riep Dollie verschrikt, „je moet de limonade niet allemaal opslurpen! Eén glas is toch genoeg?" Maar het was al te laat. Della had zoveel opgezogen, dat er geen druppel meer over was. Toen gebeurde er nog wat. Della kreeg de hik! Hij kreeg een vreselijke hikbui.

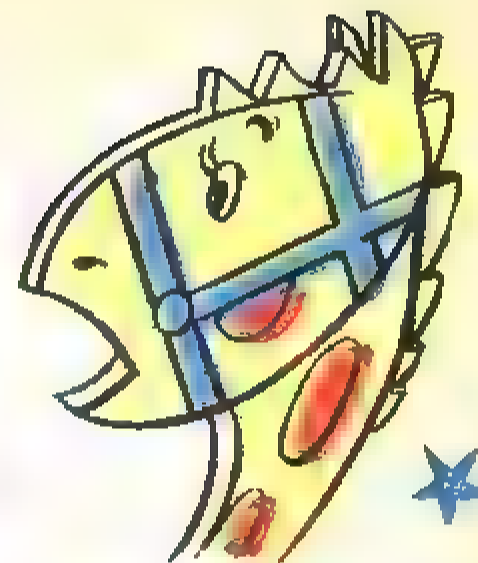

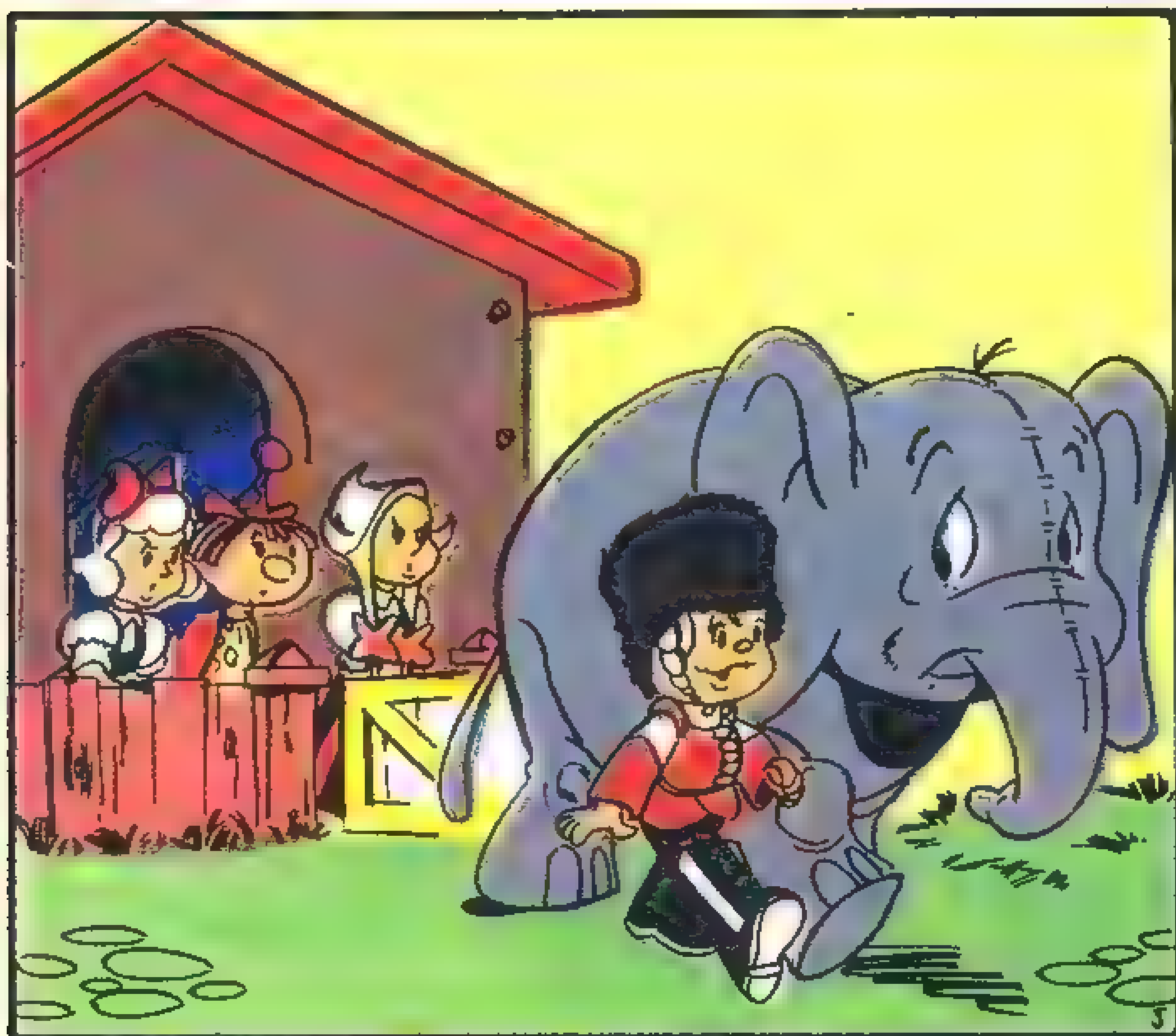
„Hik, hik!" hijgde Della, „het spijt — hik — me zo — hik." Della moest zo vreselijk hikken, dat hij telkens op en neer bonkte. Hij schopte alles ondersteboven. Dollie en Trineke Klomp waren wanhopig. Gelukkig kon Willie Stropop de tulband nog redden.

De arme Della wist zich geen raad. Hij hikte nog een uur door en toen opeens ging hij met een zware dreun zitten, zodat een tuinparasol boven op zijn hoofd terechtkwam. Even later kwam Tommie de speelgoedsoldaat voorbij. „Krimmelekras!" riep hij uit.

SPEELGOED

„Wat is er gebeurd?" vroeg hij. Trineke Klomp vertelde hem dat Della de hik gekregen had. „Olifanten horen ook niet op een tuinfeest," zei ze verontwaardigd, maar daar was Tommie het niet mee eens. Hij nam Della mee en liet de anderen vol verbazing staan.

„Het spijt me dat ik het tuinfeest bedorven heb," snikte Della, „maar de kom limonade was net groot genoeg voor een olifanteslokje." „Kop op," zei Tommie, „we krijgen toch een tuinfeest!" Bij Della's huis gekomen tilde Tommie de schommelbank op Della's rug.

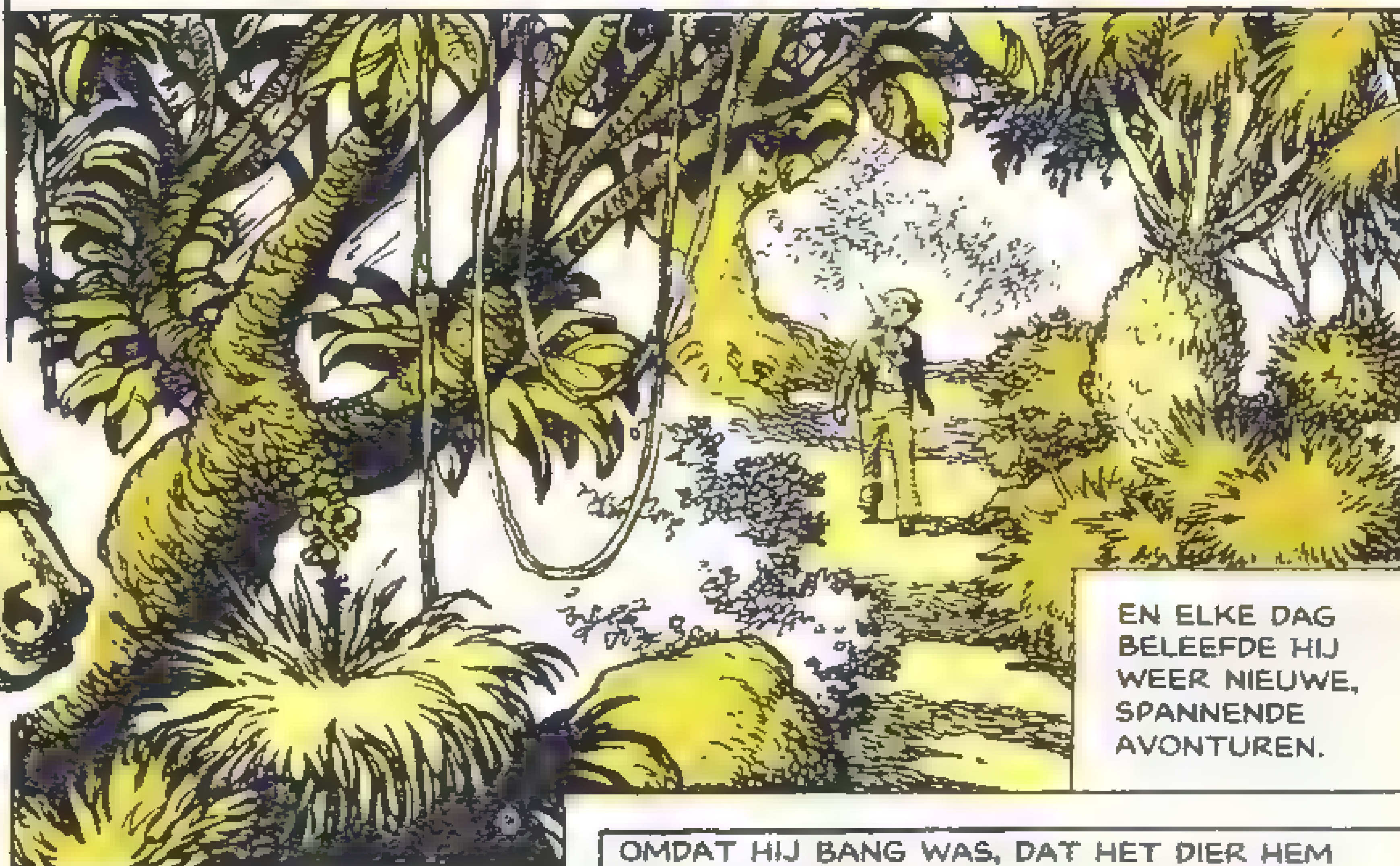

Zo keerden ze samen naar Dollie terug. Iedereen keek verbaasd op toen Della met een stoel op zijn rug liep, maar Tommie zei: „We houden ons tuinfeest in Della's stoel. Willie, haal de tulband, vlug iedereen instappen. We gaan met z'n allen naar buiten." Even later waren ze al buiten de stad.

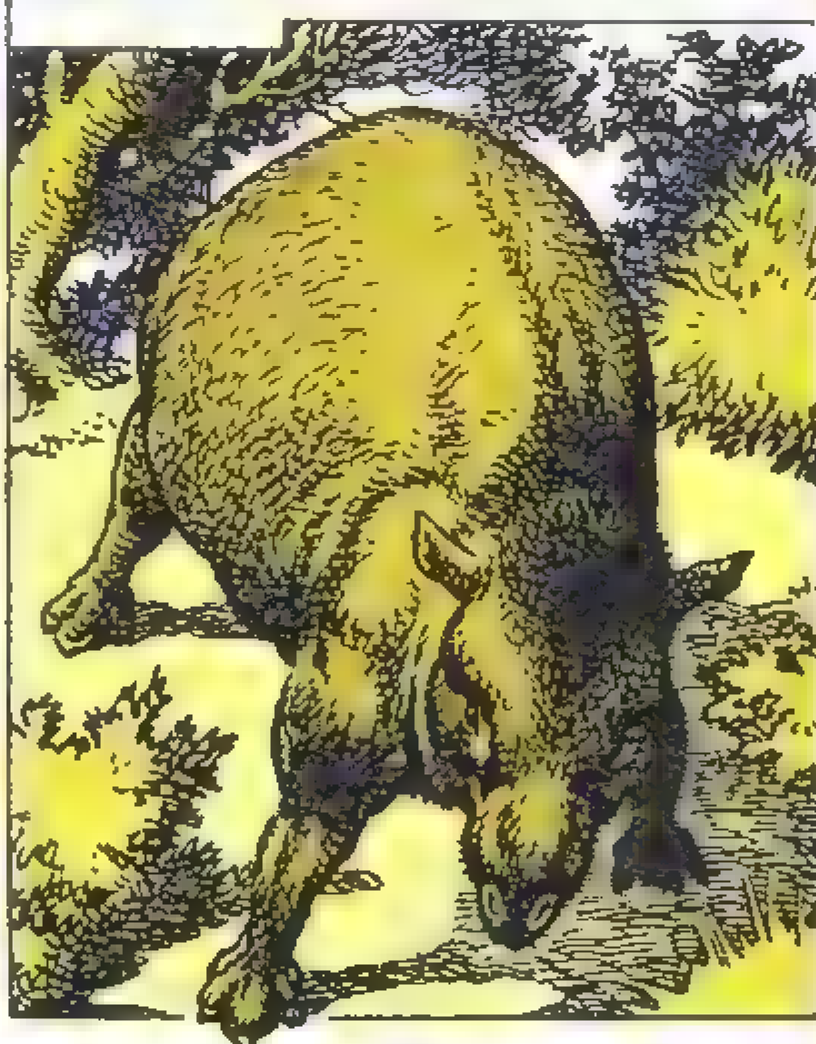
„Heerlijk gaat het zo," zei Trineke Klomp en zij presenteerde iedereen een stuk tulband. Della genoot voor tien. Hij is er dol op om met de anderen uit te gaan, maar als hij onderweg ook nog tulband krijgt, is het dubbel fijn. Voortaan gingen ze elke week samen picknicken.

MARTIN RATTLER TREKT HET OERWOUD IN

HIJ HAD ZICH NIET VERGIST. EVEN LATER ZAG HIJ TWEE RUITERS MET EEN KUDDE MUILEZELS VOORBIJKOMEN
VERSTAAT U MISSCHIEN ENGELS, HEREN?
ZEKER, EEN BEETJE. WAAR KOM JE VANDAAN?

MARTIN VERTELDE ALLES OVER ZIJN LOTGEVALLEN BIJ DE INDIANEN EN ZIJN TOCHT DOOR HET OERWOUD.
IK WIL DE KUST BEREIKEN EN HOOP DAAR GELD TE VERDIENEN OM NAAR HUIS TERUG TE GAAN.
JIJ MOET NAAR DIAMANTMIJNEN, MEEGAAN MET ONS. JIJ OP DAT PAARD ZITTEN?

DE VOLGENDE DAG TEGEN DE AVOND BEREIKTEN ZIJ HET DOEL VAN HUN REIS.
JIJ NU BARON FAGONI ZIEN; HIJ NIET ENGELS SPREEKT... HIJ ONZE BAAS IS.

BARON FAGONI STOND IN DE DEUR EEN PIJP TE ROKEN. MARTIN ZAG EEN FORSE KEREL MET ROSSIG HAAR EN EEN ENORME BAARD. EEN HOED BEDEKTE DE HELFT VAN ZIJN GEZICHT.

DE TOLK SPRAK NU PORTUGEES EN DE BAAS ANTWOORDDE MET EEN EIGENAARDIGE, HARDE STEM.
BARON. ZEGT, GA NAAR BINNEN.

DE TOLK LEIDDE MARTIN EEN KAMER BINNEN.
BARON ZEGT, JIJ STEELT OVERAL DIAMANTEN; JE BLIJFT HIER. JE BENT GEVANGENE. ADIOS.
DE MAN DEED DE DEUR ACHTER ZICH OP SLOT EN VERTROK.

MARTIN SPRONG NAAR DE DEUR, TE VERBAASD OM IETS TE ZEGGEN, MAAR DE DEUR WAS EN BLEEF DICHT.
WAT WIL DIE BARON VAN ME? WAAROM BESCHULDIGT HIJ ME?

TERWIJL MARTIN RADELOOS NADACHT, KWAMEN TWEE BEDIENDEN BINNEN.

EEN OGENBLIK LATER WAS EEN KOSTELIJKE MAALTIJD GEREED GEZET.
HET WORDT HOE LANGER HOE VREEMDER.
MARTIN BEGREEP ER NU HELEMAAL NIETS MEER VAN.

DE BEDIENDEN ZEIDEN GEEN WOORD, GINGEN WEG, SLOTEN DE DEUR...
ZE HEBBEN VOOR TWEE PERSONEN GEDEKT. WAT BETEKENT DAT?

EVEN LATER GING DE DEUR OPEN EN...
BENT U BARON FAGONI!?

De man van staal

ELK JAAR STREDEN DE TRONGA'S IN DE ARENA TEGEN DE BALO'S. VORIG JAAR HADDEN DE TRONGA'S DE OVERWINNING BEHAALD EN OOK NU WAREN DE KANSEN VOOR HEN HET GROOTST. DE LAATSTE RONDE BEGON; DE TRONGA'S LACHTEN DE BALO'S SCHAMPER UIT.

NU WIST TED GENOEG.
EEN PRACHTIGE KANS VOOR ONS, KEN. ARCHIE MOET VOOR DE BALO'S IN HET STRIJDPERK!
ARCHIE

ARCHIE SPRONG OVER DE OMHEINING, GREEP EEN VAANDEL BEET...
WAT ZAL HET STAMHOOFD BLIJ ZIJN MET DE OVERWINNING! WANT ALS IK ARCHIE LAAT HELPEN, ZIJN DE TRONGA'S MACHTELOOS.
ARCHIE

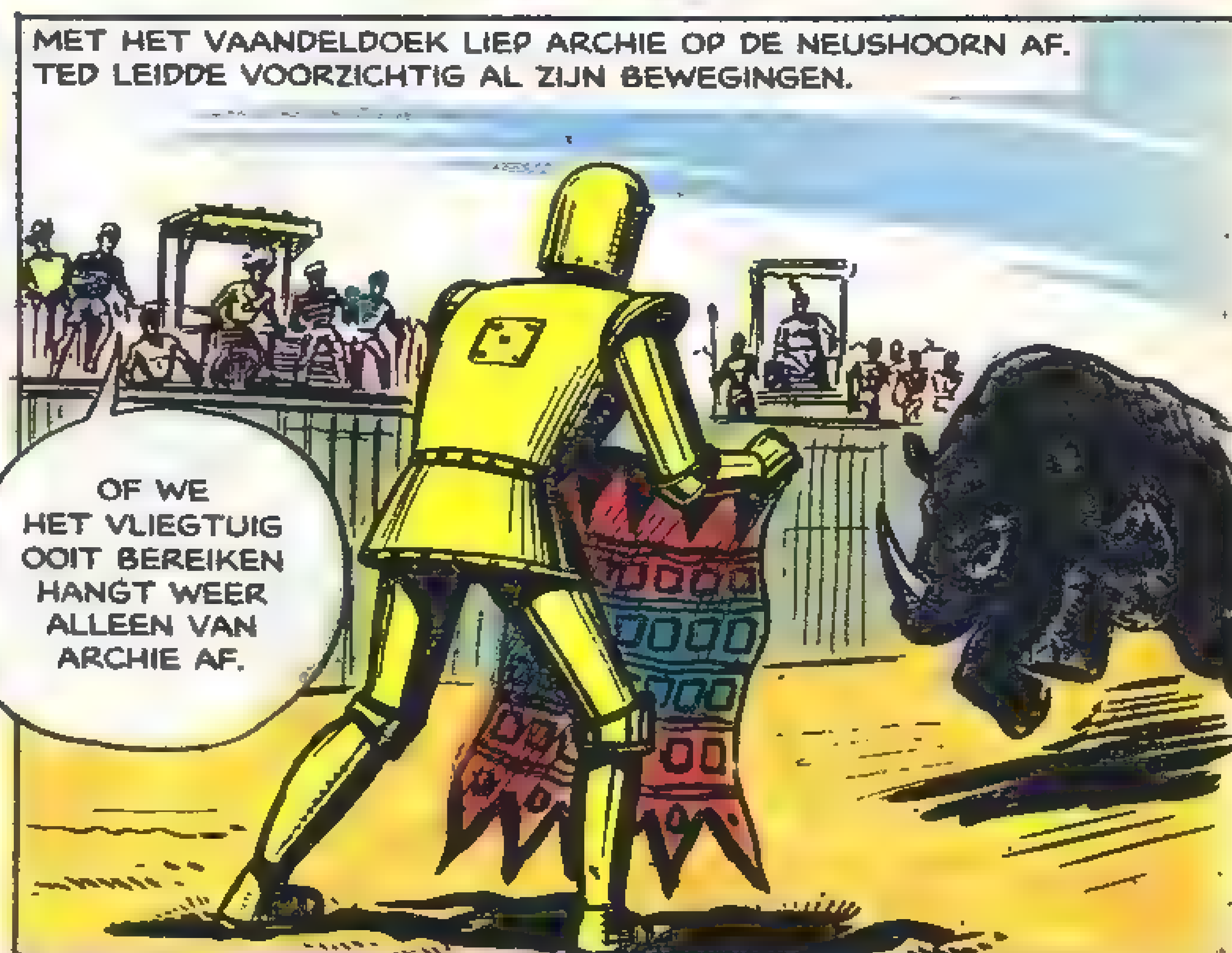

TED EN KEN KLAUTERDEN ACHTER ARCHIE AAN.
EEN MAN VAN STAAL! WAT IS DAT?
DIE ARCHIE IS ER WEER! GELUKKIG!...

EVEN LATER HIEF ARCHIE ZIJN ARM OP EN BEGON TE SPREKEN...
ARCHIE
GEGROET, OPPERHOOFD VAN DE BALOSTAM. IK VRAAG TOESTEMMING OM VOOR U DE OVERWINNING TE BEVECHTEN.

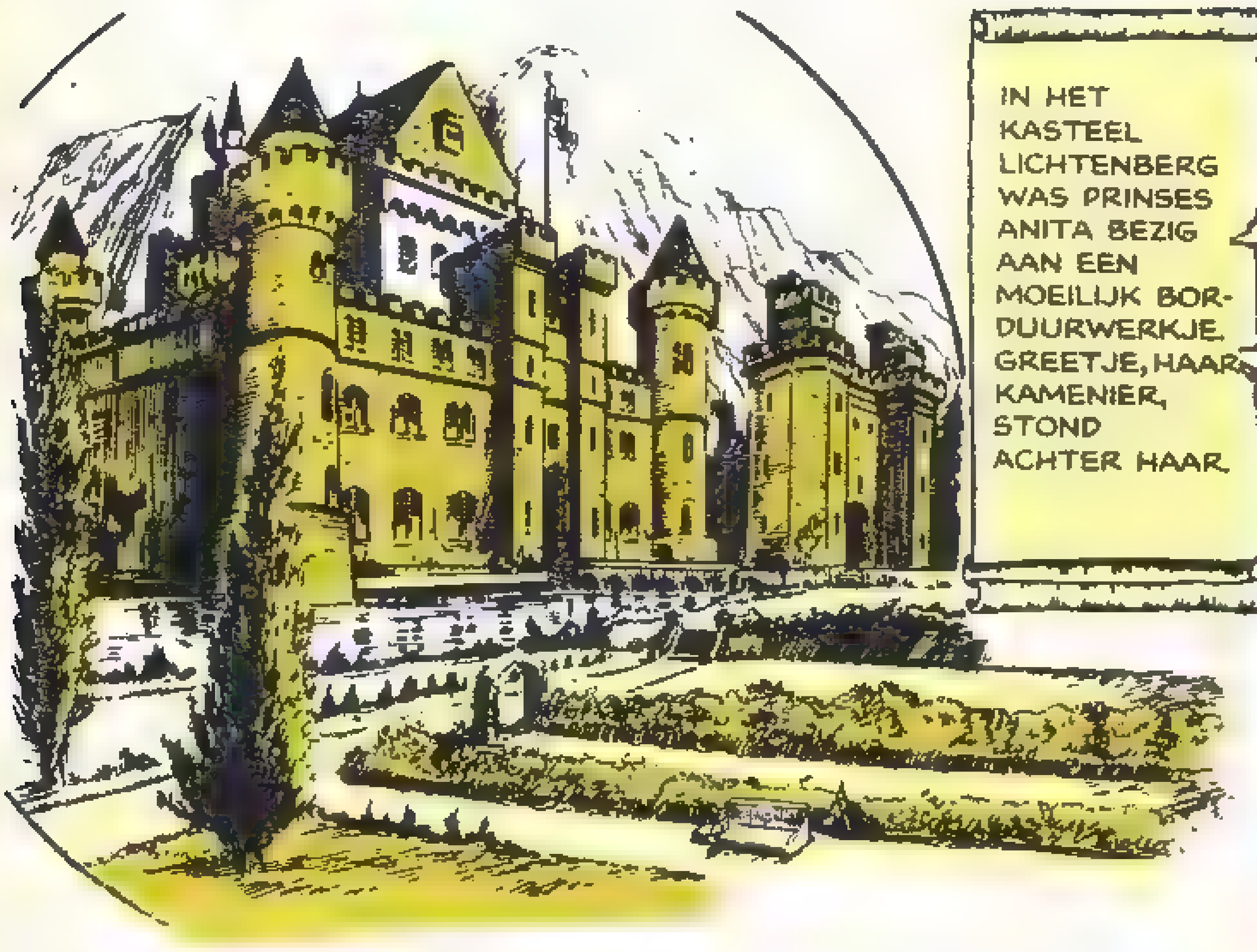

DAGUSTA WAS RAZEND.
NIET DOEN, LAAT HEM KLETSEN! HIJ HEEFT AL MEER ONGELUKKEN GEMAAKT, DAT WEET U ZELF!

MAAR HET OPPERHOOFD WAS AL BESLOTEN.
VAN DE WEDSTRIJD HANGT VEEL VOOR ONS AF. WIL JIJ SOMS IN DE ARENA, TEGEN DE NEUSHOORN?...
IK? NOOIT VAN MIJN LEVEN! TEGEN ZO'N MONSTER?

ADEMLOZE STILTE VOLGDE, TOEN HET STAMHOOFD OPSTOND.
HET OPPERHOOFD DER TRONGA'S ZAL ZIJN WOORDEN BETREUREN, WANT EEN MAN VAN STAAL ZAL VOOR ONS DE OVERWINNING BEHALEN. ARCHIE, DOE JE BEST!

MET HET VAANDELDOEK LIEP ARCHIE OP DE NEUSHOORN AF. TED LEIDDE VOORZICHTIG AL ZIJN BEWEGINGEN.
OF WE HET VLIEGTUIG OOIT BEREIKEN HANGT WEER ALLEEN VAN ARCHIE AF.

De samenzwering tegen prins Rudolf

HET WAS KORT NA DE OPWINDENDE GEBEURTENISSEN, DIE ZO GELUKKIG WAREN AFGELOPEN MET DE ONTDEKKING DAT RUDOLF, DE VROEGERE HOUTVESTER IN SYLVANBERG, ZELF VAN PRINSELIJKEN BLOEDE WAS, ERFGENAAM VAN DE TROON VAN HILVANIA. IN EEN KASTEEL, DICHT BIJ DE GRENS, BEREIDDE HIJ ZICH THANS VOOR OP ZIJN REGERINGSTAAK.

TOEN DE MEISJES DE PRINSES ZAGEN, WERDEN ZIJ EEN BEETJE KALMER.

WIJ MOESTEN DEZE LAMP WEGBRENGEN NAAR DE GOBELINKAMER, HOOGHEID, DE KAMER MET DE WANDTAPIJTEN. EN TOEN...

...TOEN ZAGEN WE IEMAND DE KAMER INGLIPPEN... DAT WIL ZEGGEN, WE ZAGEN ALLEEN EEN STUK JAPON...

GLIMLACHEND LUISTERDE ANITA NAAR HEN

GEEF MIJ DE LAMP MAAR, MARIËTTE; IK ZAL HEM ZELF WEL WEGBRENGEN.

HET WAS NATUURLIJK VERBEELDING. HET IS ALTIJD SCHEMERIG DAAR IN HET KASTEEL. ZIJ KONDEN NIET GOED ZIEN.

NAGESTAARD DOOR DE MEISJES LIEP ANITA NAAR DE GOBELINKAMER IN DE OOSTELIJKE VLEUGEL.

ZOU JIJ HET DURVEN, MARIËTTE? HELEMAAL ALLEEN...!

VOOR GEEN GOUD! IEDEREEN ZEGT DAT HET DAAR SPOOKT IN HET KASTEEL.

DE PRINSES LIEP DE GANG IN, STOND PLOTSELING STIL.

WAT IS DAT? IEMAND GAAT DE GOBELINKAMER BINNEN! GEEN GEEST, MAAR EEN KLEIN MEISJE.

TOEN DE PRINSES DE KAMER BINNENKWAM, HOORDE ZE ZACHTJES SNIKKEN

MAAR ER IS NIEMAND. DE KAMER IS LEEG. WAAR IS ZE GEBLEVEN? WAT BETEKENT DAT ALLEMAAL?

KAN IK ME VERGIST HEBBEN? NEE, IK ZAG DUIDELIJK EEN KLEIN MEISJE IN DE KLEDERDRACHT VAN HILVANIA EN IK HOORDE HAAR SNIKKEN. WAT VOERT ZE HIER UIT?

De blauwe draak
van Awir Bashi

12

DOOR HERMAN MATHESEN

KORTE INHOUD: *De regering van Birma vraagt Arthur Nigg de bloedrobijn van Taj Mahal naar de radja van Bangalore te brengen. Zijn vrouw en zoons, Paw-Min en Albert, gaan met hem mee. Zij zullen de reis per vliegtuig maken, maar zij worden met veel geheimzinnigheid per auto in een havenstad aan boord gebracht van het zeeroversschip Beyt Ammeh van Marmaduke Stenring, die de robijn in handen krijgt. Marmaduke laat hen op het eiland Awir Bashi achter, waar een man, die zich de Blauwe Draak noemt, heer en meester is. Af en toe klinkt er een afschuwelijk gebrul. Frison herkent de Blauwe Draak als Pierre Alcan, een uit de gevangenis ontvluchte moordenaar. Op het eiland houdt hij een grote verzameling slangen en een soort draak die hij vroeger op Madagascar heeft gevangen. Onder leiding van Mgoba, een medicijnman, en Bakeloe, Alcans gewezen helper, willen Nigg en zijn gezelschap door het oerwoud naar de andere kant van het eiland vluchten. Alice wordt tijdens die tocht ziek. Als ze aan de andere kant van het eiland komen, vinden ze daar de bootjes van Alcan en laden er schildpadden in die als voedsel moeten dienen bij hun vlucht over zee.*

Negen!" Arthur Nigg stond zich langs zijn kin te strijken, terwijl hij op het kleine vaartuig neerkeek, waarin het krioelde van de schildpadden.

En Frison herhaalde: „Negen! Dat gaat niet!"

„De vrouwen in de kajuit," stelde Bakeloe voor, „de mannen op het dek. Onder een zeil, anders drogen we uit in de hete zon, als we straks op zee zijn."

Het was een heel gesjouw heen en weer. De jongens deden ook hun best. Arthur Nigg bracht een deel van de tijd door met de motor te bestuderen. Benzine was er voorlopig genoeg. Voor ongeveer driehonderd mijl. De bussen stonden in het vooronder.

„Driehonderd mijl is niet genoeg," zei Frison. Bakeloe zei van wel. „Als we het meest nabijgelegen eiland maar kunnen bereiken," meende hij.

„En als dat onbewoond is?"

Bakeloe haalde de schouders op.

„Geen zorgen voor morgen," zei hij luchthartig.

„Bovendien," aldus Frison, „moeten we er rekening mee houden, dat de boot straks zwaar bevracht is en diep in het water komt te liggen. Dan halen we geen driehonderd mijl!"

Frison had gelijk. En ook de anderen begrepen, dat hij gelijk had. En Bakeloe werd eigenaardig stil. Er was geen woord meer uit hem te krijgen. Ze hadden het allemaal in de gaten, maar schonken er weinig aandacht aan. Misschien luisterde hij alleen aandachtig naar de instructies van Arthur Nigg, die hem vertelde hoe hij de motor moest bedienen.

En zo brak het ogenblik aan waarop het gezelschap zich zou inschepen.

„Eerst een korte proefvaart," stelde Bakeloe voor. „Je kunt niet weten. . ."

Het was een goed voorstel en niemand zag er enig kwaad in. Alleen Frison was ertegen. Hij was er ook tegen om nu, tegen het vallen van de avond, zee te kiezen. Hij wilde liever tot de ochtend wachten. Tenslotte bracht de avond bijzondere gevaren mee. De zee rondom was bezaaid met klippen en rotsen.

„Toch is het risico dat we nu nemen, minder groot," vond Nigg. „We kunnen gerust aannemen, dat een van de bewakers naar de nederzetting van Alcan is teruggekeerd om te rapporteren, dat we van plan zijn er met de boot vandoor te gaan."

Nigg sprong in de motorboot, gevolgd door Bakeloe, die over een grote schildpad struikelde en bijna aan de andere kant van de boot over boord viel. Helaas

gebeurde dit niet! Op het ogenblik waarop Arthur Nigg de motor startte en zich bukte om te controleren of alles in orde was, voelde hij een klap op zijn achterhoofd. Hij zag sterretjes en daarna niets meer. Het laatste dat hij hoorde, was een kreet van afgrijzen, een kreet van Eliza, die machteloos moest toezien wat er gebeurde.

Bakeloe had haar man neergeslagen en het stuur gegrepen. Met vliegende vaart verwijderde de motorboot zich van het strand. Het was maar al te duidelijk wat het betekende. Bakeloe liet heel het gezelschap in de steek om alleen zijn hachje te redden.

Verbijsterd keken de anderen toe. Als een pijl vloog de boot door de zware branding heen, danste op en neer over de golven. Een minuut later was hij al een mijl van de kust verwijderd.

Eliza zonk ineen. Ze had geen kracht meer. Albert bleef stokstijf staan. Hij was te verbijsterd om zich nog te kunnen bewegen. Paw-Min was enkele stappen de zee ingelopen, alsof hij de motorboot terug wilde halen; daar bleef hij staan met machteloos uitgestrekte armen.

Langzaam begon het tot hen door te dringen wat het te betekenen had. Niet alleen dat Arthur Nigg ginds dood of gewond op de bodem van de boot lag, overgeleverd aan een schurk, maar zijzelf waren overgeleverd aan Pierre Alcan. Wat konden ze nog anders doen dan wachten totdat hij hen kwam halen?

Frison knielde naast Eliza neer en probeerde woorden van troost te vinden, die haar echter niet bereikten, daar ze nog niet tot bewustzijn was weergekeerd. Bestraffend keek hij naar Alice, die alsmaar zat te jammeren: „Was ik maar dood! Was ik maar dood!"

„Ga dan dood!" snauwde hij haar toe. „Als je maar ophoudt met dat gejank en gejammer. Kijk liever. . ."

Plotseling zweeg hij verschrikt en keek. . . en wat hij zag deed hem van schrik overeind springen. De motor van de kleine sloep ronkte. En in het bootje stonden Albert en Paw-Min.

„Jongens," schreeuwde hij, „zijn jullie gek geworden!"

Zonder eraan te denken wat de gevolgen van deze onbesuisde daad konden zijn, zetten de jongens de achtervolging in.

Meneer Frison zwaaide met de armen, schreeuwde nog eens en nog eens, maar de jongens luisterden niet naar hem. Ze hoorden hem niet eens door het donderen van de branding, die ze tegemoet voeren.

Het was het idee van Paw-Min geweest. Hij had Albert uit zijn versuftheid geschud: „Kom mee!" En Albert had gehoorzaamd, zonder erbij te denken. Zonder zich zelfs af te vragen of de sloep, een heel licht en rank bootje, tegen de zware branding bestand zou zijn. Zonder ook erbij te denken, dat hij geen benul had van varen op zee; Paw-Min evenmin.

Hij had het gewoon gevonden. Zijn vader was in gevaar! En het was de enige mogelijkheid hem te redden!

Tenminste. . .

De sloep werd opgenomen door een kruivende golf, verdween in het schuim, dook weg in een dal van water, schoot daarna omhoog, de volgende kam van de branding tegemoet. Ditmaal scheen het einde gekomen, want de roller kwam meer van op zij en de kleine boot kwam vrijwel geheel op zijn kant te liggen. Albert klemde zich aan Paw-Min vast en Paw-Min sloeg beide armen om de stang van het stuurrad heen. Beiden waren dodelijk geschrokken en nu pas drong het tot hen door, dat ze een onverantwoordelijk waagstuk ondernomen hadden.

Hup, weer een roller, die hen opnam, optilde, neersmeet, vlak naast een brok koraalrif.

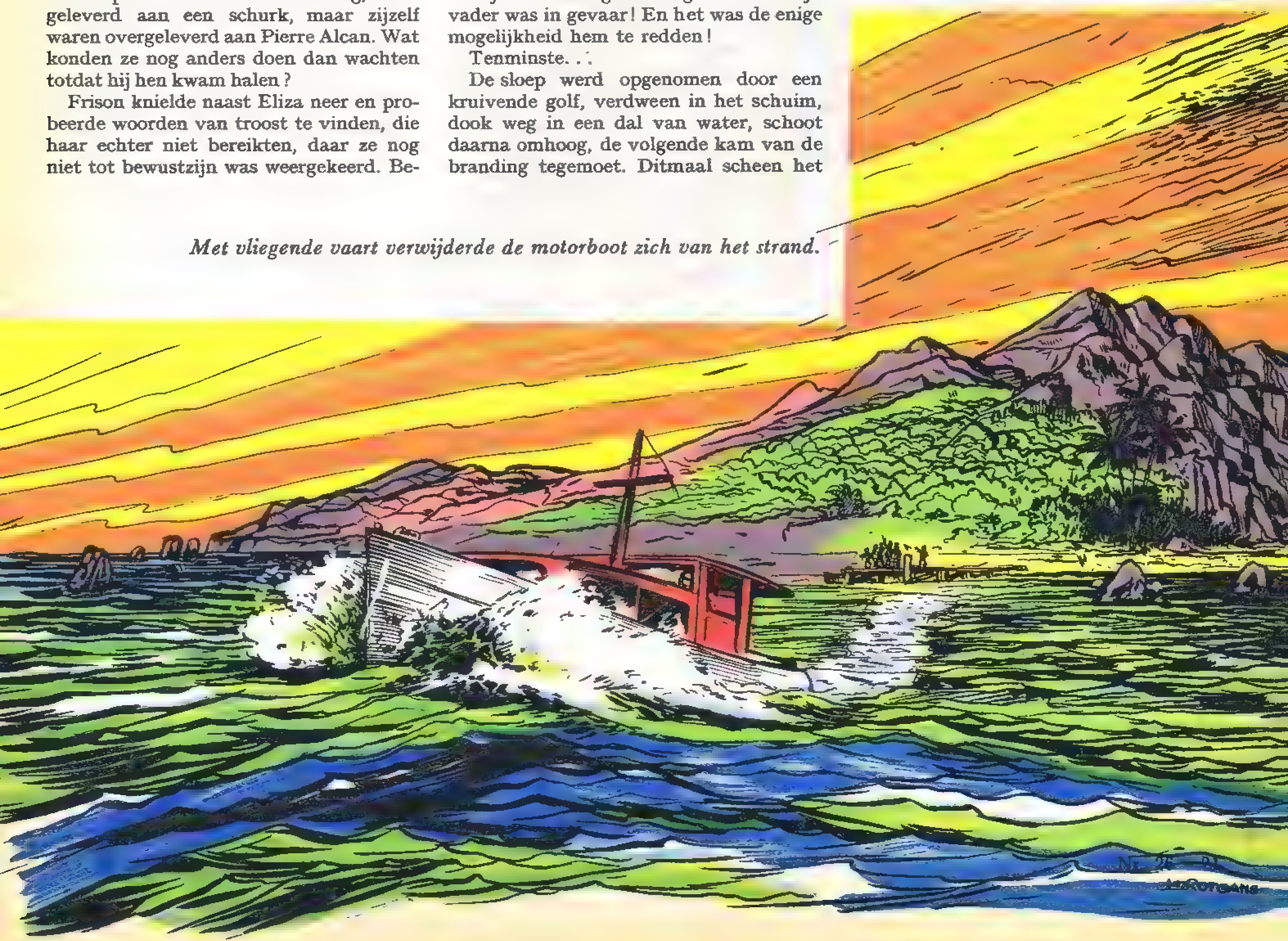
Toen waren ze door het ergste heen. Albert keek om; hij zag de anderen op de steenachtige bodem van het strand staan. Ze wuifden, ze wenkten. „Kom terug! Kom terug!"

Het was onmogelijk. Ze konden de branding niet voor de tweede maal door. Dan maar rechtuit, als een pijl, de zee op, in de richting waar ze de motorboot zagen als een klein stipje, dat telkens in de deining wegdook.

„Die halen we nooit meer in," zuchtte Albert.

„Proberen," zei Paw-Min.

Het bootje sneed met razende vaart door het water heen; de boeg stak een heel eind boven de oppervlakte uit, de sloep hing flink achterover.

Met vliegende vaart verwijderde de motorboot zich van het strand.

De volgende morgen verscheen Alcan, vergezeld van zes man. Allen gewapend.

Dat laatste was de mening van Paw-Min, maar Albert zei: „Tegen Bakeloe zal vader het verliezen."

Intussen raakten ze hoe langer hoe verder van de kust verwijderd.

De motorboot met Bakeloe en de bewusteloze Arthur Nigg was al uit het gezicht verdwenen. En in de verte kondigde een paarse wolkenbank reeds de nadering van de nacht aan. Binnen een kwartier zou het donker zijn. . .

En dan?

XV

Machteloos, moedeloos zaten de anderen op de rotsen in de duisternis en luisterden naar het ruisen van de branding.

„Ik kan het niet meer horen! Ik kan het niet meer horen," jammerde mevrouw Nigg. Haar brandende ogen staarden over de eindeloosheid

De wind woei door de haren en de kleren van de jongens heen. Kleren kon je het eigenlijk niet meer noemen. Na de tocht door het oerwoud hadden ze niets dan vodden aan, waar de wind aan rukte en trok.

Geen van beiden vroeg zich af, wat ze moesten beginnen, als ze er werkelijk in zouden slagen de motorboot in te halen. Bakeloe zou hen zeker niet rustig aan boord laten komen. Misschien zou hij wel proberen hen te overvaren. De enige kans was, dat de vader van Albert intussen tot bewustzijn zou komen en hen helpen zou. . .

van de oceaan en zij keek naar de sterren. Haar gedachten waren voortdurend bij haar man en Albert. Beiden waren in gevaar en ze kon hen niet helpen. Níémand kon helpen. Niemand rekende erop nog een van hen terug te zien. Gelukkig was de zee betrekkelijk rustig. Maar de branding ruiste en donderde altijd voort en weer kreunde Eliza Nigg: „Ik kan het niet meer horen. Zwijg toch. . . zwijg toch!"

Maar de zee zweeg niet.

Miss Alice sliep. De vermoeienis had haar laatste krachten gesloopt. Een poging van Frison om haar wakker te maken mislukte. Moena nam de gebeurtenissen op met de schijnbare onverschilligheid van de oosterlinge.

„Wat gebeuren moet, moet gebeuren," beweerde zij. „We kunnen alleen maar hopen."

Mgoba had zich tot de sterren gewend en zijn laatste bezweringsformules uitgesproken.

Ze waren nu met vijven over. Op genade of ongenade overgeleverd aan de Blauwe Draak die zeker zou komen om hen terug te halen. En die bovendien woedend zou zijn over de ontsnapping van vier gevangenen. Als slechts een van de vier vluchtelingen het avontuur zou overleven, zou deze zich ongetwijfeld in verbinding stellen met de politie te Rangoon, en dat zou voor de Blauwe Draak zeer gevaarlijk zijn. . .

Het gebeurde zoals men verwacht had. De volgende morgen verscheen Alcan, vergezeld van zes man. Allen gewapend. Hij stond op de rots met het geweer in de aanslag. Frison zag hem het eerst en riep de anderen toe om dekking te zoeken. Allen zochten een plaats op, waar ze veilig zouden zijn voor de kogels van Alcan. Behalve Eliza Nigg. Radeloos van verdriet bleef zij staan en liep langzaam in de richting van de Blauwe Draak.

„Hij schiet!" riep Frison Eliza toe. „Hij schiet. . ."

Maar Alcan schoot niet. Nog steeds stond hij onbeweeglijk, toen ze hem op twintig passen afstand was genaderd.

Met hese stem riep ze hem toe: „Zie je wat je gedaan hebt?. . ."

Pierre Alcan haalde de schouders op, want hij kon niet weten waar ze op doelde. Hij begreep de situatie niet. De boten waren weg en toch was de helft van zijn gevangenen achtergebleven.

„Uw schuld," hernam Eliza. Nu stond ze vlak voor hem. Haar kleine vuisten waren driftig gebald, alsof ze hem aan wilde vliegen.

„Ik begrijp u niet," zei Pierre Alcan rustig. „Ik zie dat enkelen van u mijn boten hebben gestolen. Maar waarom bent u hier gebleven?"

Plotseling werd het verdriet Eliza te machtig. Haar handen ontspanden zich, haar knieën knikten en even later lag ze geknield op de gloeiende rots en vertelde. Ze vertelde alles en ze eindigde haar verhaal: „Help me! Help me. . . U bent niet slecht. Ik weet het, u kunt me helpen als u wilt. Help mijn man en mijn jongen. . ."

En nu gebeurde er iets dat niemand van Pierre Alcan verwacht zou hebben.

Hij hurkte naast Eliza neer; zijn gezicht zag lijkbleek en hij fluisterde:

„Het is afschuwelijk. Afschuwelijk. . . Ga mee. Ik zal doen wat ik kan. . . al weet ik nog niet wat ik zou kúnnen doen. . ."

Hij legde het geweer naast zich op de rots en hielp mevrouw Nigg opstaan. Hij ondersteunde haar en voetje voor voetje liepen ze naar de plaats waar de anderen stomverbaasd stonden te kijken. Het was

een heel andere Pierre Alcan dan ze verwacht hadden te zullen zien.

„U wilt me helpen?" vroeg mevrouw Nigg en hoop klonk door haar tranen heen.

„Als ik kán," bromde hij. „Het is voor die jongen van u. . . Ik heb ook een zoon van die leeftijd gehad. Hij is in Frankrijk achtergebleven, toen ik het land uitvluchtte. Hij is de enige aan wie ik nog dikwijls denk. Hij lijkt op uw zoon Albert."

Ze hadden de anderen bereikt en Frison stond al klaar om tegen Alcan uit te varen. „Schurk die je bent. . . Zie nu wat je gedaan hebt. . ."

„Stil. . . stil. . ." suste Eliza Nigg, doodsbang dat Frison met zijn onstuimigheid alles zou bederven. „Mijnheer Alcan heeft beloofd ons te helpen. Hij heeft medelijden met Albert. Hij geeft niets om ons, maar wel om Albert, die op zijn zoon lijkt. Daarom heeft mijnheer Alcan hem al eens gered. . . van de slangen. Nietwaar, mijnheer Alcan?. . ."

Pierre Alcan luisterde niet. Hij scheen ten prooi aan een hevige ontroering.

„Die sloep zal het niet houden op zee," kreet Frison hem toe.

„Hou je mond," snauwde Alcan. „Daar gaat het niet om. Daar schuilt het grote gevaar niet. De sloep blijft wel drijven als er geen storm opsteekt." Hij bedekte zijn gezicht met beide handen en dacht na. „Er is iets anders," mompelde hij. „Het gevaar ligt heel ergens anders."

„Wát dan. . . wáár dan?. . ." riep Eliza hem toe.

Hij keek naar mijnheer Frison en zei: „Ik moet met u praten."

Met deze woorden greep hij Frison bij de arm en trok hem mee; op twintig passen afstand van de vrouwen bleven ze staan. Alcan zuchtte diep alsof het spreken hem moeite kostte. Eindelijk kwam het eruit:

„Ik heb jullie herhaaldelijk gewaarschuwd. Ik heb gezegd: blijf van de boten af, want met de boten zul je nooit levend de kust bereiken. In de boten loert de dood."

„Dat kan wel zijn," merkte Frison laconiek op, „je zit vol met van die gekke praatjes"

„Het zijn geen gekke praatjes," zei Pierre Alcan. „Het is verschrikkelijke ernst. Het gaat niet om Nigg of om jou. Ook niet om de vrouwen. Jullie laten me volslagen onverschillig. Maar die jongen, zie je, die jongen, dáár gaat het mij om. Hij lijkt op mijn zoon. Hij was om zo te zeggen een lichtpunt geworden in mijn eenzaamheid. En nu is hij verloren."

Verschrikt en verwonderd keek Frison hem aan. „En je zei daarstraks dat de sloep het wel zou houden."

„Ja, maar in de sloep loert de dood. In beide boten is een kastje aangebracht, waarin zich naaldslangen bevinden. Heel kleine slangetjes. . . heel, heel klein, máár vergiftig. De vergiftigste slangetjes die er bestaan. Eén prik van hun tandjes en binnen drie minuten is de dood al ingetreden. Dat is het afschuwelijke. Ze zijn allemaal verloren. . ."

„En als ze van dat kastje afblijven?. . ."

Mismoedig schudde Alcan het hoofd. „Dat zullen ze niet doen. Ze hebben straks immers voedsel nodig. Ze zullen gaan zoeken, ze maken het kastje open, en dan. . ."

Pierre Alcan knipte met de vingers en kneep de lippen opeen.

Zonderling mens, dacht Frison. Elk ogenblik is hij anders.

Alcan wendde zich van Frison af; met de handen op de rug begon hij over het zandige strand heen en weer te lopen, diep in gedachten.

Eliza Nigg snelde naar Frison toe.

„En wat doet hij?" vroeg ze.

Frison haalde de schouders op. „Ik kan uit die kerel niet wijs worden. Hij heeft naar het schijnt ook menselijke gevoelens. Wie zou dat achter hem gezocht hebben!"

Plotseling stapte Pierre Alcan naar het groepje toe. Zijn gezicht stond ernstig

„Het spijt me," zei hij, terwijl hij mevrouw Nigg in de ogen zag, „het spijt me meer dan ik u zeggen kan. Op dit ogenblik kan ik niets doen. Allebei de boten zijn weg. Ik ben hier gevangen, net als u. Het enige, dat ik zeggen kan, is: „Kom mee terug, naar de nederzetting. We kunnen nu niets anders doen dan afwachten."

„Terug?!" Het was een kreet van miss Alice. „Ik wil niet terug. Het bos, en de slangen. . . en alles wat we hebben doorgemaakt! Ik wil die nachtmerrie niet voor de tweede maal beleven."

Frison keek haar bestraffend aan. Pierre Alcan wist haar gerust te stellen.

„U behoeft die dwaze tocht niet opnieuw te maken. Deze keer kunt u het pad volgen langs de kust. Zo kunnen we de nederzetting in twaalf uur bereiken. Bovendien. . ." hij wees op de krijgers, die het zich op de rotsen gemakkelijk hadden gemaakt, „ik heb mijn lijfwacht en de dragers altijd bij mij."

Eliza Nigg had nauwelijks geluisterd. Ze was op een brok steen gaan zitten, diep voorovergebogen en haar tranen drupten in het rulle zand. Ze dacht aan haar man, aan haar jongen. . . aan allebei haar jongens. Want sedert Paw-Min, de jeugdige Birmaan, in haar gezin was opgenomen, beschouwde zij ook hem als haar kind.

Met ogen vol tranen keek ze naar Alcan op. Langzaam schudde zij het hoofd.

„Ik heb geen kracht, ik heb geen moed meer," fluisterde zij hees.

„Mevrouw," zei Pierre Alcan, „laten we blijven hopen."

Maar terwijl hij dit zei, geloofde hij zijn eigen woorden niet.

„Uw schuld," hernam Eliza. Nu stond ze vlak voor hem.

XVI

Het eerste waar Arthur Nigg naar wilde grijpen, toen hij tot het bewustzijn terugkeerde, was zijn achterhoofd. En het eerste waar hij zich van bewust was, dat was de duisternis, die hem omringde, en de zwaarte op hem, die hem belette zijn arm te bewegen, zodat hij onmogelijk zijn achterhoofd kon bereiken.

„Ai ai. . ." bromde hij, „wat een pijn, wat een pijn!"

Maar die donkerte en die zwaarte, wat wás dat?. . .

De dwaze gedachte schoot door hem heen, dat hij dood was en men hem had begraven. En daarna overwoog hij: Neen, als ik dood was, zou ik geen pijn voelen en dan. . . Neen, dóód ben ik niet. . .

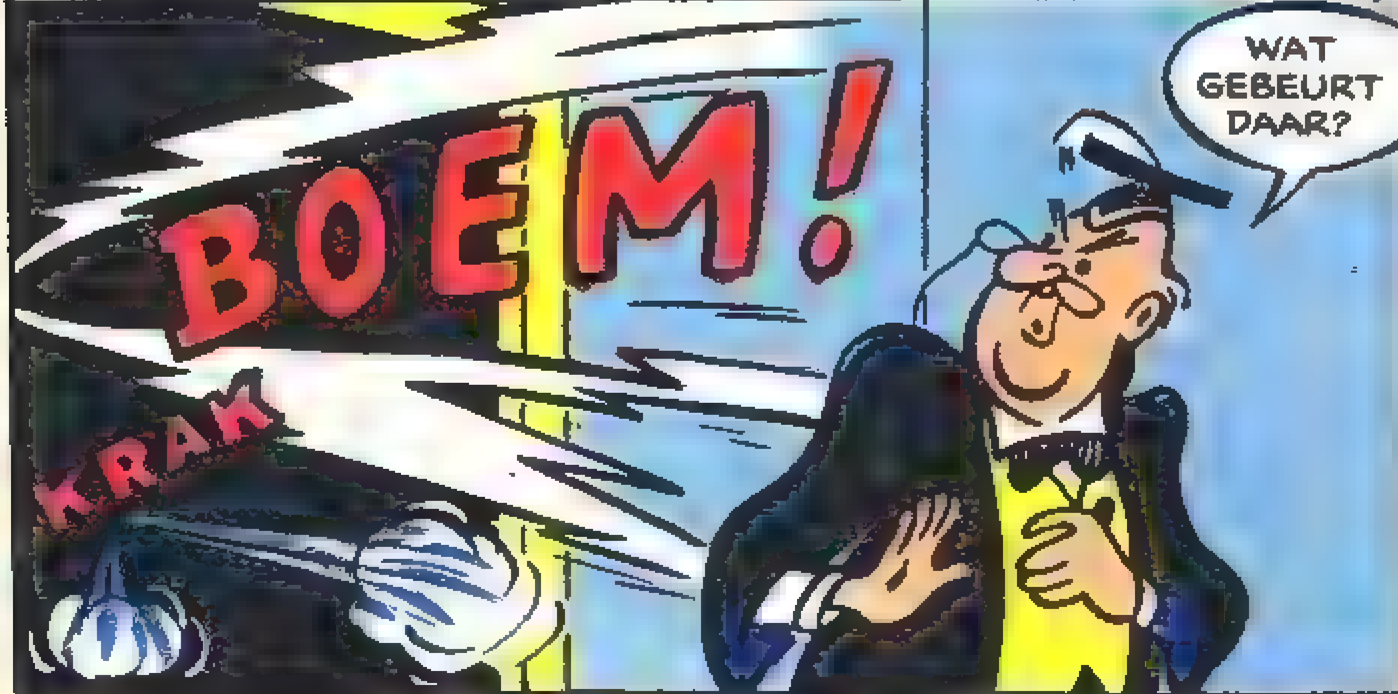
Wordt vervolgd

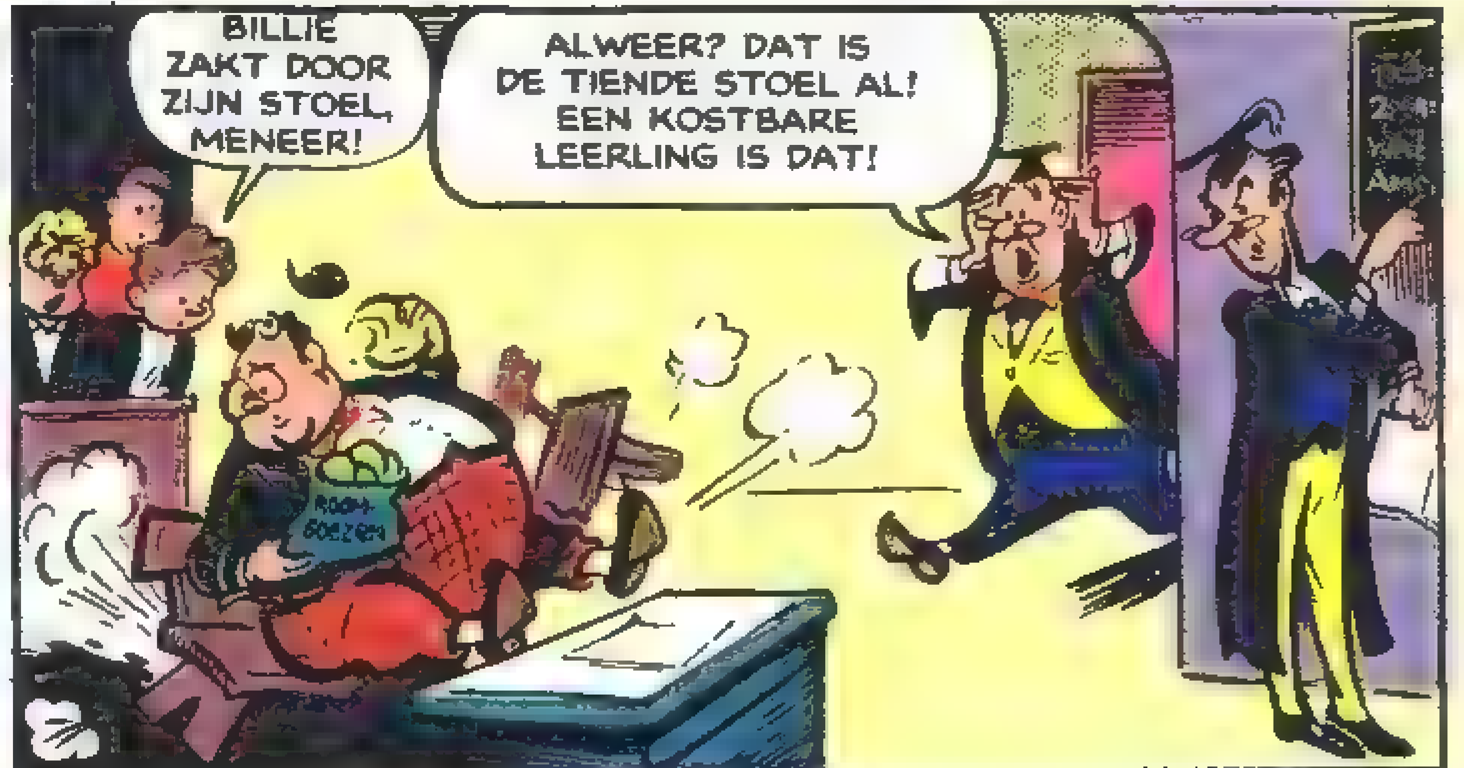

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

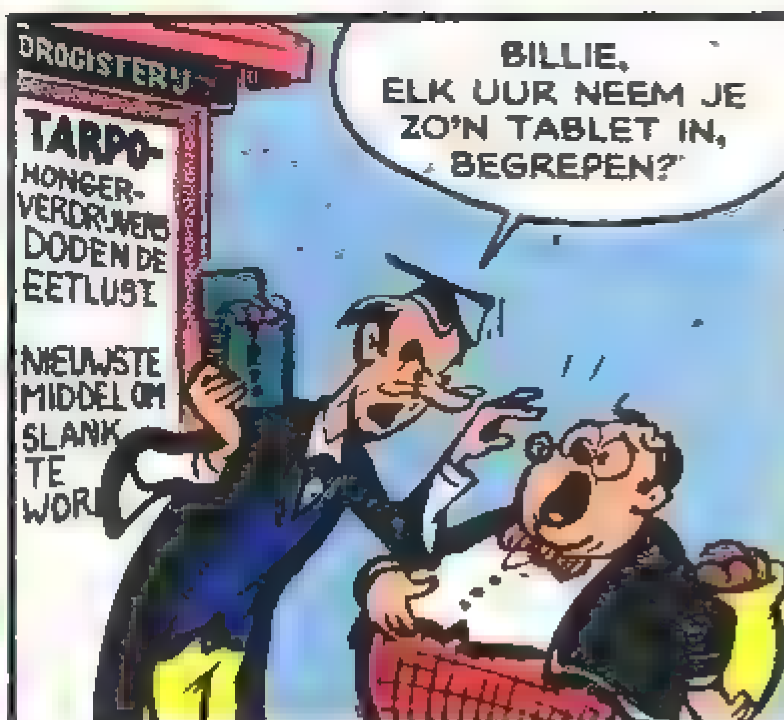

Bobbie vindt zijn huis terug

Het verhaal van de beroemde reis van Bobbie, een Schotse herdershond, een reis van vijfenveertighonderd kilometer door de Verenigde Staten, zou niemand geloven, als die reis niet terdege gecontroleerd was. Toen Bobbie twee jaar oud was, nam zijn baas hem mee van zijn huis in Silverton naar Wolcott. Te Wolcott werd de herder door een troep vreemde honden aangevallen en de stad uitgejaagd; toen de baas naar huis ging, kon hij Bobbie niet vinden. Een half jaar later, in februari, kwam hij zich echter te Silverton melden...

Op zijn reis had hij het Rotsgebergte overgestoken, midden in de winter, en tal van brede rivieren vol drijfijs overgezwommen. Vriendelijke mensen trachtten herhaaldelijk hem te houden, maar Bobbie was niet af te brengen van zijn enige plan: zijn baas terug te vinden. Zodra hij weer uitgerust was, richtte hij zijn neus westwaarts en vervolgde hij zijn schijnbaar hopeloze tocht. Op een keer kwam hij, half suf, in de kar van een hondenvanger terecht en werd hij oostwaarts meegevoerd; doch nauwelijks ging zijn kooi open, of hij drong door een menigte mensen heen en holde terug naar het westen.

Onderzoek bracht aan 't licht dat Bobbie eerst in cirkels rondliep, waarbij hij vijftienhonderd kilometer aflegde, doch slechts driehonderd kilometer naar 't westen opschoot.

Met behulp van inlichtingen van mensen die hem gezien of geherbergd hadden, is de hele tocht nagegaan en genoteerd. Toen de geschiedenis in de kranten had gestaan, kreeg Bobbie een gouden halsband, medailles en cadeaus uit Engeland, Frankrijk, Australië en alle delen van Amerika.

De kameel Boel-Boel

De prins van Aziz reed aan het hoofd van een lange karavaan na een lange, vermoeiende tocht terug naar zijn hoofdstad. Hij had een beleefdheidsvisite afgelegd bij de prinses van Dahaba, die op grote afstand aan de rand van de woestijn woonde. Hij bereed zijn lievelingskameel, Boel-Boel genaamd, die in de wijde omgeving bekendstond, niet alleen om zijn trotse houding, maar ook om zijn kracht en zijn trouw aan zijn jonge meester. Als Boel-Boel niet één gebrek had gehad, zou het een ideaal rijdier zijn geweest. Dat gebrek was gelegen in het gemak waarmee hij zich liet betoveren.

Tovenarij was in die tijd in Arabië iets heel gewoons. Er hoefde soms niet eens een slangenbezweerder aan te pas te komen. Het gebeurde bijvoorbeeld meer dan eens dat een jinni — dat is de kwade geest die in een zandstorm huist — zijn slag sloeg. En als zo'n jinni het op een kameel had voorzien die gevoelig was voor tovenarij, dan kon je de vreemdste dingen verwachten.

Toen prins Aziz nog ongeveer een volle dagreis van de hoofdstad was verwijderd, werd zijn karavaan door een zandstorm overvallen. Zonder dat de prins het merkte, kwam met deze zandstorm een jinni naderbij. En eer hij in de gaten had wat er gebeurde, had de jinni zijn oog laten vallen op de trotse Boel-Boel en hem een poets gebakken. En toen de zandstorm op z'n hevigst was, werd het geheugen van de kameel vervangen door dat van zijn berijder en omgekeerd. Prins Aziz herinnerde zich van dat ogenblik af alleen maar dingen die zijn rijdier had beleefd. En Boel-Boel was alles vergeten wat hij als kameel had meegemaakt; hij voelde zich jeugdig als een jonge prins en had van zijn hoge leeftijd niet de minste last meer.

Als een kameel het geheugen en de gedachten van zijn prinselijke meester krijgt — en als de prins denkt dat hij een kameel is, kunnen er zeer vreemde dingen gebeuren. . .

Toen de zandstorm op zijn hevigst was, werd prins Aziz met een smak van de kameel geslingerd. Half verdoofd bleef hij een ogenblik liggen. Eindelijk opende hij zijn ogen en ontdekte toen tot zijn niet geringe schrik, dat de rest van de karavaan in geen velden of wegen te zien was.

Boel-Boel wachtte intussen met zijn kop tussen zijn voorpoten totdat het ergste leed geleden was en keek tenslotte verwonderd om zich heen.

Wat nu? dacht Boel-Boel zonder te weten dat de jinni hem had betoverd. Waar is mijn kameel gebleven? Zou hij er in de zandstorm vandoor zijn gegaan?

Op enkele meters afstand kwam prins Aziz met moeite overeind en schraapte zijn keel.

Eigenaardig, dacht hij (want hij wist natuurlijk niet dat hij met de herinneringen van zijn kameel was opgescheept). Waar is mijn jonge meester gebleven? Zou hij in die zandstorm verdwaald zijn?

Zulke dingen gebeuren nu eenmaal in Arabië. Wie het slachtoffer van een jinni wordt, moet voortleven met het geheugen van een ander, hetzij mens of dier, net zo lang totdat er weer een zandstorm komt met een soortgelijke boze geest, die de rollen weer omkeert.

Zo'n verwisseling van geheugen is natuurlijk geen eenvoudige zaak en dat merkten prins Aziz en Boel-Boel, de kameel, maar al te goed. Of hij het leuk vond of niet, Boel-Boel moest maken dat hij weer in zijn paleis kwam om de regering weer op te nemen, tenminste, dat dacht hij. En voor prins Aziz zat er niets anders op dan midden in de woestijn te blijven wachten totdat de overige kamelen van de karavaan weer kwamen opdagen. Hij merkte dat zijn maag hoe langer hoe harder begon te rommelen en wenste in stilte, dat iemand hem eens een flinke hap hooi zou voorhouden!

wordt prins

Met gefronst voorhoofd zette Boel-Boel de kameel de tocht naar de residentie voort. Hij probeerde een oplossing te vinden voor de staatkundige vraagstukken, waarin prins Aziz zich de afgelopen dagen had verdiept. Maar ver kwam hij er niet mee. Want toen hij een half uur door het hete woestijnzand had voortgesjokt, drong opeens een woest gehuil tot hem door. En even later zag hij zich omringd door een troep bandieten, die hem zonder pardon bij hun karavaan voegden.

Boel-Boel zat diep in de put. Niet wetend dat hij, behalve het geheugen van prins Aziz, ook diens stem had gekregen, bleef hij zwijgen als het graf. En zelfs toen de bandieten een tijdje later zijn meester vonden, die nog steeds eenzaam op de overige kamelen stond te wachten, zelfs toen sprak Boel-Boel geen enkel woord. En hij zag met lede ogen toe, hoe de hulpeloze prins op de rug van een van zijn soortgenoten werd vastgebonden, met een dikke prop in zijn mond om hem het spreken te beletten.

„Kijk eens hier, baas!" riep een van de bandieten zijn aanvoerder toe, terwijl hij het lastdier waarop prins Aziz zat vastgeketend, een eindweegs naar voren dreef. „Is dat een mooie vangst, of niet? Ziet u die zijden kleren en al die ringen en juwelen? Het moet een rijke jongeman zijn, lijkt me. Hij zal wel te ver van huis zijn gegaan en in de zandstorm zijn verdwaald!"

De roverhoofdman, een woest uitziende figuur met een lange, zwarte snor en een groot litteken dwars over zijn wang, wierp de gevangene een sluwe glimlach toe.

„Inderdaad!" grijnsde hij. „Net wat je zegt, Assal. Een rijke jongeman. Om je de waarheid te zeggen, een echte prins! Het is een grote dag voor ons, vrienden! De prins van Aziz valt ons als een rijpe appel in de schoot. Wie had het ooit kunnen denken! Heb ik jullie al niet eens verteld dat ik met hem nog een rekeningetje heb te vereffenen?"

Hij richtte zich hoog op in het zadel en boog zich voorover naar de prins toe.

„Dat ben je zeker nog niet vergeten, hè?" schreeuwde hij hem toe.

Boel-Boel, de kameel, had de rover van zijn leven nog niet gezien. En aangezien prins Aziz zich alleen maar kon herinneren wat Boel-Boel had meegemaakt, schudde hij verward het hoofd.

„O nee?" riep de kerel schamper uit. „Herinner je je de aanvoerder van je lijfwacht niet meer, die je zonder enige reden hebt ontslagen? Nou, laat ik je dan zeggen dat ik die aanvoerder in eigen persoon ben en dat ik die minne streek nog lang niet ben vergeten. Ik had nooit gedacht dat er nog eens zo'n mooie gelegenheid zou komen om wraak te nemen, prins! Weet je wat we zullen doen? Ik zal je precies zo behandelen als overeenkomt met de achting, die ik je toedraag. Dat betekent, dat je je vorstelijke leventje vaarwel kunt zeggen. Vanavond sluit ik je op in een stal, want voor mij ben je niet meer dan een dier. Slaap maar in het stro met al je fijne manieren!"

Hij barstte in bulderend gelach uit en al zijn trawanten stemden er plichtsgetrouw mee in. Inderdaad werd prins Aziz naar een stal gevoerd en op een hoop stro neergesmeten, waar niemand verder naar hem omkeek. Maar aangezien Boel-Boel zich niet kon herinneren dat hij ooit zo'n voortreffelijk bed had toegewezen gekregen, en de prins het nu dus

„Overeind, ezel!" schreeuwde hij.

ook niet wist, viel Aziz spoedig in slaap.

De volgende morgen maakte de roverhoofdman zijn gevangene met een schop wakker.

„Overeind, ezel!" schreeuwde hij. „Ik heb je ontbijt voor je meegebracht."

Hij maakte een veelzeggende beweging tegen een van zijn volgelingen en deze wierp de prins een armvol hooi voor de voeten. Daarna deed het hele stel rovers een stap achteruit om zich te vermaken met de manier waarop de prins het rare eten zou gaan verwerken. Op hetzelfde ogenblik bestierf de spottende grijnslach hen echter op de lippen. Want de prins had sinds de vorige middag niets meer gegeten en viel op het hooi aan alsof het de heerlijkste maaltijd was. Per slot van rekening had hij nu eenmaal het geheugen van Boel-Boel, de kameel, die met een armvol geurig hooi altijd wel weg had geweten!

Ondertussen stond Boel-Boel, zonder zich te verroeren, midden tussen een groep kamelen op een binnenplaats aandachtig te luisteren naar een gesprek dat dicht in de buurt werd gevoerd.

„Dat was puur geluk," hoorde hij een van de rovers zeggen. „Nu we de prins eenmaal te pakken hebben, blijft ons een hoop moeite bespaard."

„Precies," zei een tweede. „We kunnen hem prachtig als gijzelaar gebruiken. Op die manier kunnen we de hoofdstad in ons bezit krijgen zonder dat er een schot hoeft te worden gelost."

„Als we tenminste op de grootvizier kunnen rekenen! Barlak met de Duimen gaat straks op pad om de grootvizier verslag uit te brengen over wat er onderweg is gebeurd."

„Kunnen we hem vertrouwen, denk je? De grootvizier, bedoel ik? Hij is slimmer dan sommigen wel denken."

„Maar toch niet zo slim als onze baas, zou ik zeggen. Nog een paar dagen en onze meester is de nieuwe prins van Aziz!"

„Wanneer gaan we de stad binnen?"

„Als alles meeloopt, kan Barlak vanmiddag al terug zijn. Dan kunnen we er nog vóór donker zijn."

Met deze woorden slenterden de beide mannen weg en voegden zich weer bij de troep. Boel-Boel liet zijn hoofd zakken en dacht diep na. Dus de grootvizier speelde met de rovers onder één hoedje? Prins Aziz had de kruiperige, veel te onderdanige functionaris nooit vertrouwd. Nu de prins afwezig was, trad de grootvizier als zijn plaatsvervanger op. En te oordelen naar wat Boel-Boel van de beide samenzweerders had vernomen, was de man van plan de stad zonder slag of stoot aan een stel struikrovers uit te leveren.

Boel-Boel, die nu eenmaal het geheugen van de prins bezat, overdacht alles ernstig en kwam tenslotte tot de conclusie, dat er geen minuut verloren mocht

gaan. Er wachtte hem maar één taak: zo gauw mogelijk de hoofdstad zien te bereiken om Barlak met de Duimen vóór te zijn. Als hij de grootvizier onschadelijk kon maken of kon opsluiten op een plaats waar deze geen kwaad kon doen, was de stad misschien nog te redden. . .

Boel-Boel zette zijn tanden in het touw, waarmee hij stond vastgebonden, en begon er naarstig op te kauwen. Het touw was taai en zijn tanden waren

Inmiddels was de roverhoofdman met enkele van zijn volgelingen naderbij gekomen om Barlak uitgeleide te doen.

„Zorg maar dat je zo gauw mogelijk terugkomt," maande de aanvoerder hem aan. „Hoe vlugger je weer hier bent, des te groter je beloning. Goeie reis, Barlak!"

„Tot ziens, meester!" antwoordde Barlak, en hij gaf Boel-Boel een flinke por in de zij om hem meteen tot een gestrekte draf aan te zetten.

Toen de zandstorm ging liggen, zat de prins weer hoog op zijn oude rijdier.

stomp, maar hij gaf zich niet gewonnen, vervuld als hij was van de taak het rijk tegen een ernstige ramp te beschermen. Zo verdiept was hij in zijn werk, dat hij niet merkte dat een van de bandieten met een woedend gezicht op hem af kwam.

Pets! Daar had hij al een klap te pakken met een dikke stok.

„Niks daarvan!" beet de man hem toe. „Geen kunstjes, hoor! Al ben je ook duizendmaal de kameel van een prins, voortaan heb je mij te gehoorzamen en niemand anders."

Hij schudde zijn vuist tegen Boel-Boel, die met voldoening vaststelde dat de man aan zijn linkerhand twee duimen had. Mooier had het niet kunnen treffen! Barlak met de Duimen, de man die werd vooruitgezonden om de grootvizier op de hoogte te stellen, was zijn nieuwe baas!

Een uur later verscheen Boel-Boel op zijn eentje voor de poorten van de hoofdstad. Hij had Barlak een eind buiten de stad eenvoudig in het zand laten bijten en had zich in snel tempo voortgespoed om zijn eigen zending te gaan volbrengen. Hij had zo'n geweldige haast, dat hij de soldaten die bij de ingang op wacht stonden, bijna ondersteboven liep.

„Halt!" schreeuwde een van de manschappen hem achterna. „Hee daar! Heb je ooit zo'n eigenwijze kameel gezien?"

Een soldaat die iets verderop stond, greep Boel-Boel onverhoeds bij de loshangende teugels.

„Waar gaat dat heen, vriend?" lachte hij. „Je marcheert eenvoudig de stad binnen alsof je er de baas bent!"

„Ben ik ook!" zei Boel-Boel fier, min of meer tot zijn eigen verbazing, nu hij ontdekte dat hij niet alleen het geheugen maar ook de stem van prins Aziz bezat!

De soldaat werd lijkbleek en liet onmiddellijk de teugels weer los.

„Sukkel!" riep de eerste soldaat hem toe. „Houd dat beest nou toch vast!"

„Doe dat zelf maar!" antwoordde de tweede. „Een kameel die praten kan zeker? Mij niet gezien!"

„Praten? Waar heb je het over?" vroeg de eerste soldaat weer, die hijgend naderbij kwam.

„Houd me niet langer op!" mopperde Boel-Boel. „Je ziet toch zeker wel dat ik haast heb? Pas maar op, of ik zet je ogenblikkelijk op de straflijst!"

De soldaat kon zijn oren niet geloven, deed verschrikt een stap achteruit en liet Boel-Boel passeren. Snel zocht de kameel zijn weg door de stad, totdat hij tenslotte, reeds gevolgd door een stel voorbijgangers die van de overhaaste vlucht niets begrepen, bij het paleis belandde. Daar hield de kapitein van de wacht hem staande, juist op het ogenblik dat hij de brede trap naar de troonzaal wilde betreden.

„Wat zullen we nu hebben?" riep de man verbaasd uit. „Als ik me niet vergis, hebben we hier de kameel van de prins!"

„Je vergist je wél, kapitein!" antwoordde Boel-Boel bedaard. „Ik ben de prins zelf. Breng me naar de grootvizier, en een beetje gauw!"

„Wat eh. . . wie. . . hoe. . ." stotterde de kapitein, die weliswaar gewend was de vreemdste orders op te volgen, maar die de gedachte aan een prins-kameel of kameel-prins toch maar moeilijk kon verwerken. „Naar de grootvizier? Maar die mag niet gestoord worden!"

„Ik zou zo zeggen dat de bevelen van de prins vóór de wensen van de grootvizier gaan," ging Boel-Boel onverstoorbaar voort. „Breng me naar hem toe, of anders bijt ik je een oor af."

„Dat kan allemaal wel waar zijn," hernam de kapitein, „maar bevel is bevel. De grootvizier mag niet gestoord worden."

Op dit ogenblik ging de brede paleisdeur open en verscheen de grootvizier met een verstoord gezicht op de drempel.

„Wat is hier aan de hand?" riep hij uit. „Revolutie of zo iets? En wat moet die kameel hier op de trap?"

„Pardon, excellentie," antwoordde de kapitein. „Hij zegt dat hij de prins is en dat hij u moet spreken."

„De prins?" bromde de grootvizier. „Wié zegt dat?"

„De kameel," zei de kapitein met hoogrode kleur.

„Praat geen onzin," hernam de ander.

„Maar hij prâát geen onzin, excellentie!" ging de kapitein voort. „Ik heb hem duidelijk verstaan."

„Heel goed, kapitein!" zei Boel-Boel prijzend. „En luister nu maar eens goed. Al dat geklets begint me te vervelen. Wil

je zo goed zijn die man daar te arresteren? Hij is een verrader!"

„De grootvizier arresteren?" vroeg de kapitein, terwijl hij in lachen uitbarstte. „Dat zou een mooie grap zijn, ha, ha!"

„Zou je het dan zo'n mooie grap vinden als de hele stad werd uitgeleverd aan een troep rovers, die gemene zaak hebben gemaakt met deze verrader?" antwoordde Boel-Boel scherp.

Dit was het moment voor de grootvizier om in te grijpen. Wit van woede schreeuwde hij de kapitein toe: „Breng dat leugenachtige beest ogenblikkelijk naar de stal. Schiet op!"

„Jawel, excellentie, tot uw dienst, excellentie," zei de kapitein.

Een minuut later werd Boel-Boel door een compagnie soldaten weggevoerd, dwars over het grote voorplein van het paleis. Om zich ervan te overtuigen dat de kameel verder geen gevaarlijke kreten zou slaken, vergezelde de grootvizier het troepje, dat aan alle kanten door nieuwsgierigen werd omringd. Op dit kritieke ogenblik stak er eensklaps een zandstorm op, die alles aan het oog onttrok. En een jinni, dezelfde die Boel-Boel had betoverd, raakte nu in het donker even de grootvizier aan met zijn onzichtbare staf. Nauwelijks was de zandwolk opgetrokken of de grootvizier krabbelde met moeite overeind, keek verwilderd om zich heen en schreeuwde: „Waar wachten we op, mannen? De stad is in gevaar! Er is een troep rovers onderweg om de hoofdstad te overmeesteren! Roep de soldaten in het geweer, kapitein! En help me op die kameel daar. Vooruit, we moeten de vijand zien tegen te houden. En voordat ik het vergeet, waar is die verraderlijke grootvizier?"

De kapitein van de wacht was met stomheid geslagen. Aangezien hij nog nooit met een jinni kennis had gemaakt, kon hij in de verste verte niet vermoeden wat er met de grootvizier was gebeurd.

„Maar, excellentie," begon hij tenslotte bedeesd. „Grootvizier bent u toch zeker zelf?"

Boel-Boel wachtte het slot van het verwarde gesprek niet af. Onder luid gehinnik baande hij zich een weg door de menigte en maakte dat hij wegkwam.

Even buiten de poorten van de stad waren inmiddels de rovers komen opdagen. Barlak met de Duimen was veel gauwer in het kamp teruggekeerd dan zijn baas had verwacht, maar hij had wijselijk verzwegen dat hij onderweg van zijn kameel was getuimeld. Hij deed net alsof het plan tot overmeestering van de stad makkelijk kon worden uitgevoerd. En zo begon de bende vol goede moed aan de aanval.

„Wat is dat daar?" vroeg de roverhoofdman, toen hij de poorten van de hoofdstad tot op enkele honderden meters was genaderd. „Wat zijn die soldaten van plan?"

Tot zijn ontzetting kwam hij even later tot de ontdekking, dat het leger van prins Aziz zich voor de poort in slagorde had gesteld. Een van zijn helpers die zich wat naar voren had gewaagd, kwam in volle vaart aangalopperen.

„We zijn verraden, baas!" riep de man hem al uit de verte tegemoet. „De soldaten van de prins komen deze kant uit!"

„Die ellendige grootvizier!" riep de roverhoofdman knarsetandend uit. „En ik dacht nog wel dat ik op hem kon rekenen! Achteruit, mannen! Zo snel mogelijk opnieuw opstellen! Klaar voor de aanval!"

Onder woest gehuil zochten de rovers een zo gunstig mogelijke positie. Maar het was reeds te laat. Te midden van een dikke stofwolk naderden van de kant van de stad de soldaten van prins Aziz. En lang voordat de roverhoofdman zijn bende in slagorde had gesteld, botsten de beide strijdmachten reeds op elkaar.

Te midden van het tumult voelde opeens prins Aziz, die als gevangene op een kameel was meegevoerd, de touwen waarmee hij was gebonden losser en losser worden. Voordat hij wist wat er gebeurde, kwam hij met een smak in het mulle woestijnzand terecht. Nu pas begreep hij, waaraan hij zijn redding te danken had. Vlak naast zich ontdekte hij Boel-Boel, zijn eigen, trouwe kameel, die hem met een nieuwsgierige blik stond aan te kijken.

Geruime tijd vochten de soldaten en rovers als leeuwen, aangevuurd door de roverhoofdman en de grootvizier. Op het hoogtepunt van de strijd begon opeens de heldere hemel te betrekken, het werd merkbaar koeler en weldra brak er een zandstorm los, die vriend en vijand van onder tot boven met het scherpe stof overdekte. En nogmaals hanteerde dezelfde jinni, de kwade geest van de woestijn, zijn toverstaf. Daarna werd het stil, alsof er in wijde omgeving nooit een veldslag had gewoed.

Toen de storm ging liggen, zat de prins weer hoog op zijn oude rijdier. De rovers waren verslagen. Bij tientallen werden ze krijgsgevangen gemaakt door het leger van prins Aziz. Voor zover de anderen de kans kregen, vluchtten ze in het wilde weg de woestijn in. De roverhoofdman was dodelijk getroffen door de speer van de grootvizier.

Weldra marcheerde de prins aan het hoofd van zijn troepen de stad binnen. De betovering was gebroken. Hij voelde zich weer gelijk voorheen de jonge heerser over een vreedzaam rijk. Zijn kameel was weer de oude, trouwe Boel-Boel, die met opgeheven hoofd voortsjokte en er geen flauw benul meer van had, dat hij zo lang was begiftigd geweest met het geheugen van zijn meester. En de grootvizier had zijn verdiende loon gekregen: juist toen hij op het punt stond zijn verradersrol te hervatten, was hij krijgsgevangen gemaakt.

Toen de kop van de stoet het paleis naderde, sprong de kapitein van de wacht model in de houding. En daar hij niet kon vermoeden, dat de zandstormjinni alles weer normaal had gemaakt, sprak hij op beleefde toon tot Boel-Boel: „Neem me niet kwalijk dat ik je niet direct begreep, goede vriend. Maar, weet je, een pratende kameel kom je nu eenmaal niet alle dagen tegen!"

Boel-Boel keek traag opzij, knipoogde eens tegen de kapitein en liet een zacht gehinnik horen.

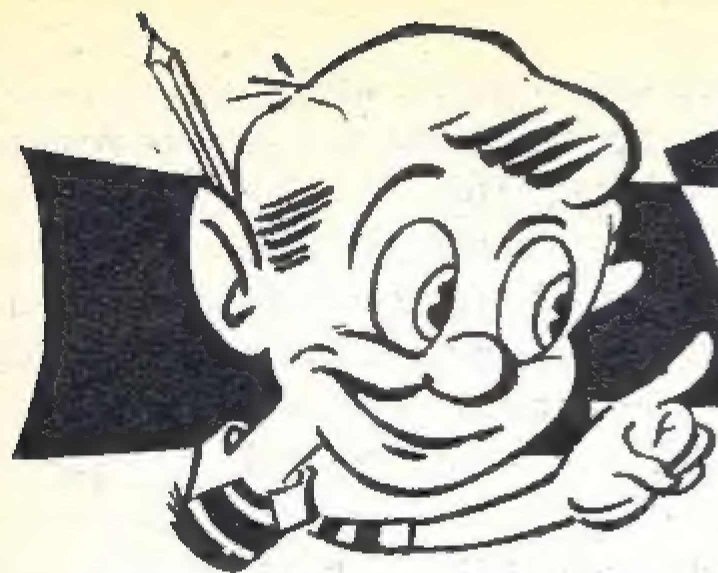
„Het is in orde, hoor," antwoordde de prins. „Alles is vergeten en vergeven. Het is me anders het dagje wel geweest, hè, kapitein? Weet je nog dat ik een uur geleden heb gedreigd dat ik je een oor zou afbijten?"

„Eh. . . jawel, Hoogheid! Eh. . . zeker, Hoogheid!" stotterde de kapitein, die er hoe langer hoe minder van begreep.

En tevreden dat alles zich ten goede had gekeerd, vervolgde prins Aziz zijn weg, meer verknocht aan Boel-Boel dan hij ooit was geweest.

WIE PUZZELT ER MEE?

Kruiswoordpuzzel

Horizontaal:
1 Prooi
4 Meertje
8 Bekende specerij
10 Landbouwwerktuig
13 Karakter
15 Steunpilaar
17 Weldoorvoed
18 Bloedvat
20 Twaalf maanden
21 Deel van een korenhalm
22 Warmte, glans
25 Lichtpaars
27 Ouderwetse meisjesnaam
28 Wereldruimte
30 Deelgenoot
31 Koord

Verticaal:
2 Persoonlijk voornaamwoord
3 Heerlijk gebak
4 Vertelling
5 Plechtige belofte
6 Namelijk (afkorting)
7 Boom
9 Voorzetsel
11 Lang kleed
12 Spaanse landvoogd
14 Op grote afstand
16 Verering
19 Dichte menigte
20 Afkorting van juffrouw
21 Halfedelsteen
23 Voedsel
24 Naaldboom
25 Gesteente
26 Laatstleden (afkorting)
28 Hectoliter (afkorting)
29 Lager onderwijs (afkorting)

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Ui-puzzel

UI T G E V E R
H *UI* S R A A D
B R *UI* L O F T
S C H *UI* V E R
G E B R *UI* N D
B E S C H *UI* T
R E G E N B *UI*

Optelsom

SLAG + REGEN = SLAGREGEN

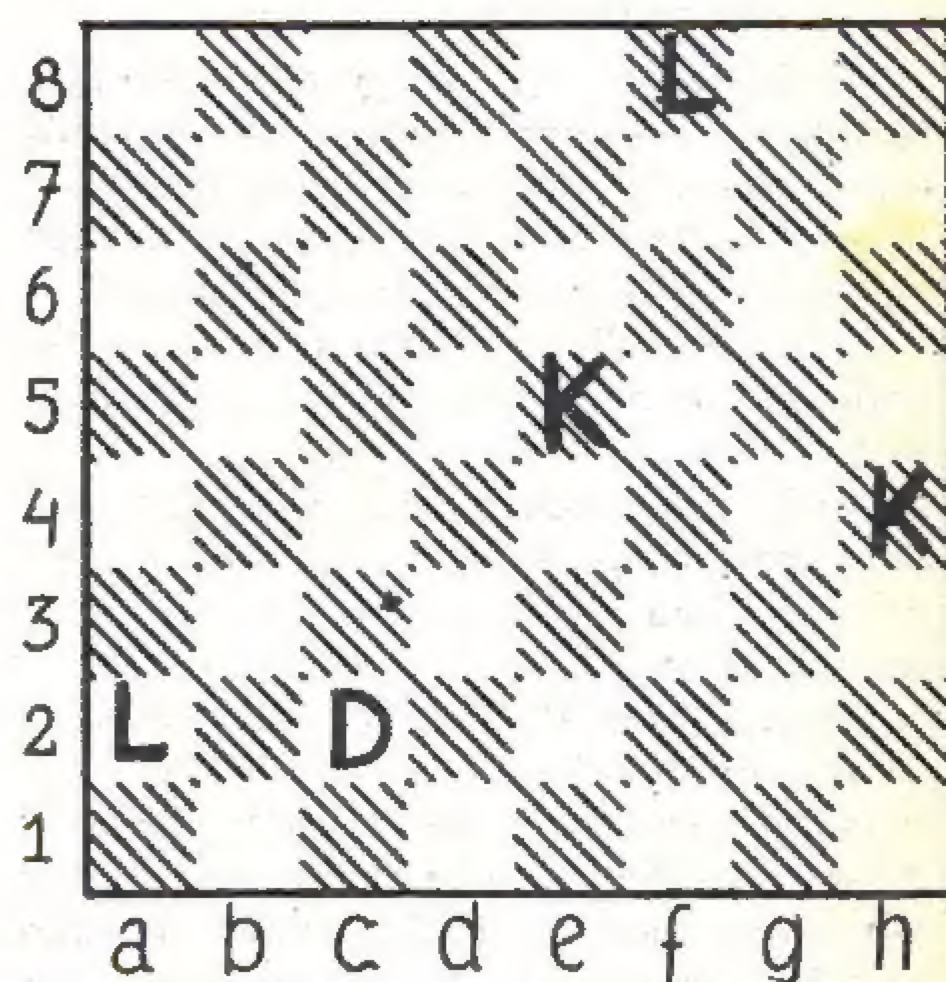
Raadsel

LA + VEN + DEL = LAVENDEL

Rebus

REMBRANDT SCHILDERDE DE NACHTWACHT

Schaken

Op verzoek van onze jonge lezer Henk Hendriks te Hengelo geven wij hier een eenvoudig schaakprobleem.

Wit heeft: koning op h4; dame op c2; lopers op a2 en f8.

Zwart heeft: koning op e5.

In dit probleem moet wit in twee zetten zwart mat zetten. Wit doet natuurlijk de eerste zet. Volgende week geven wij de oplossing.

Dubbelwoorden

In onze taal hebben veel woorden een dubbele betekenis. Hieronder vind je er zes, waarvan de ene betekenis al gegeven is; de tweede betekenis moet je zelf vinden.

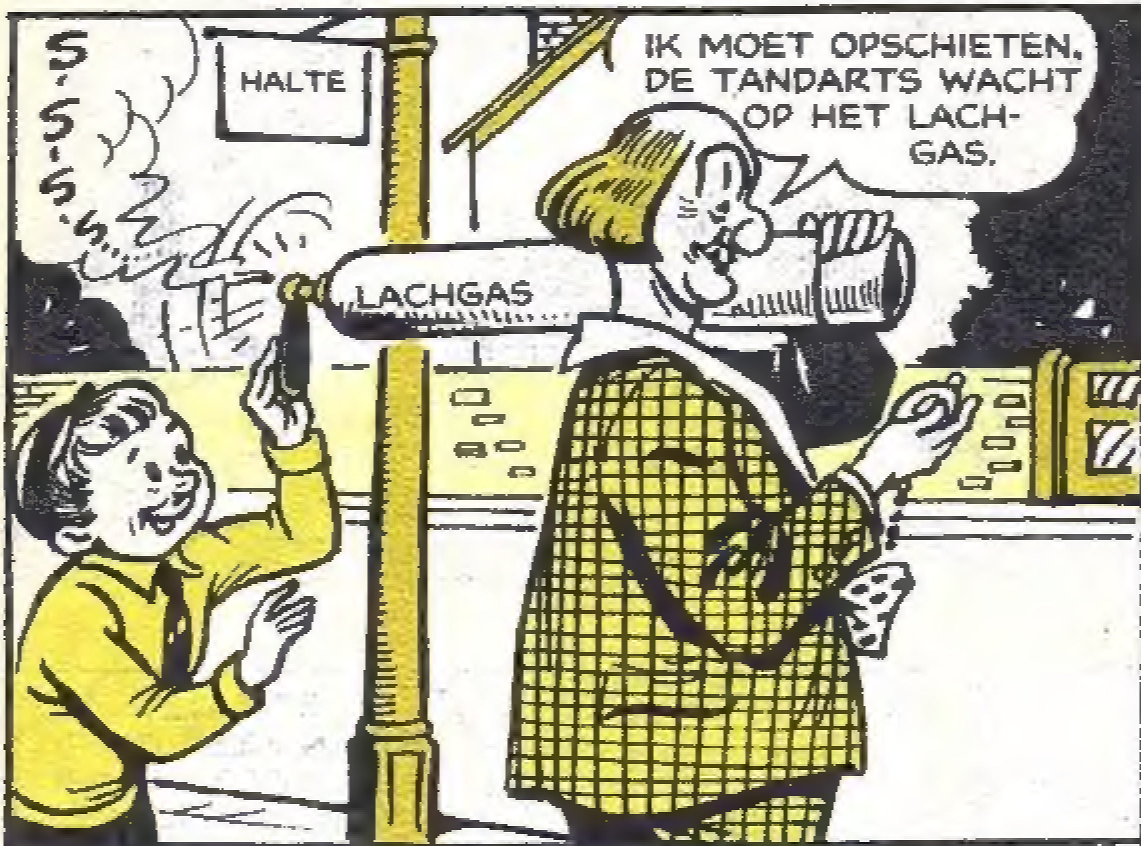
1 PAS betekent voetstap, maar ook ....
2 ENKEL is een gewricht, maar ook ....
3 LAAG is niet hoog, maar ook ....
4 BRITS is een nationaliteit, maar ook ....
5 SCHEL is een deurbel, maar ook ....
6 KEER is maal, maar ook ....

Optelsom

tarwe + sap = spaarwet

Als je door de letters door elkaar te gooien van het eerste woord een ander goed woord maakt en op dezelfde manier met het tweede woord te werk gaat, zal je zien dat die twee nieuwe woorden samen een woord vormen. Het derde woord bestaat uit dezelfde letters als het derde woord van de opgave.

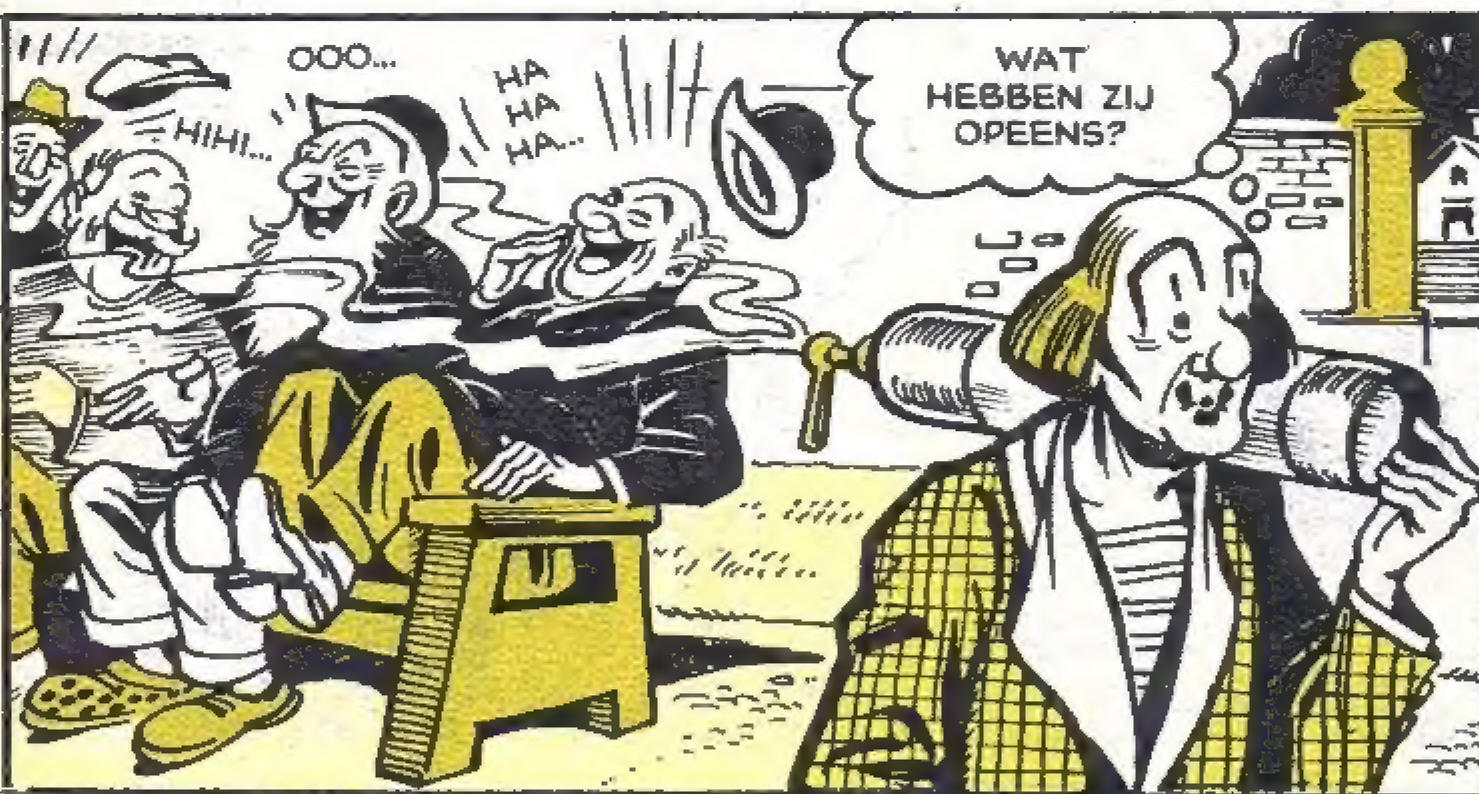
COCO DE CLOWN

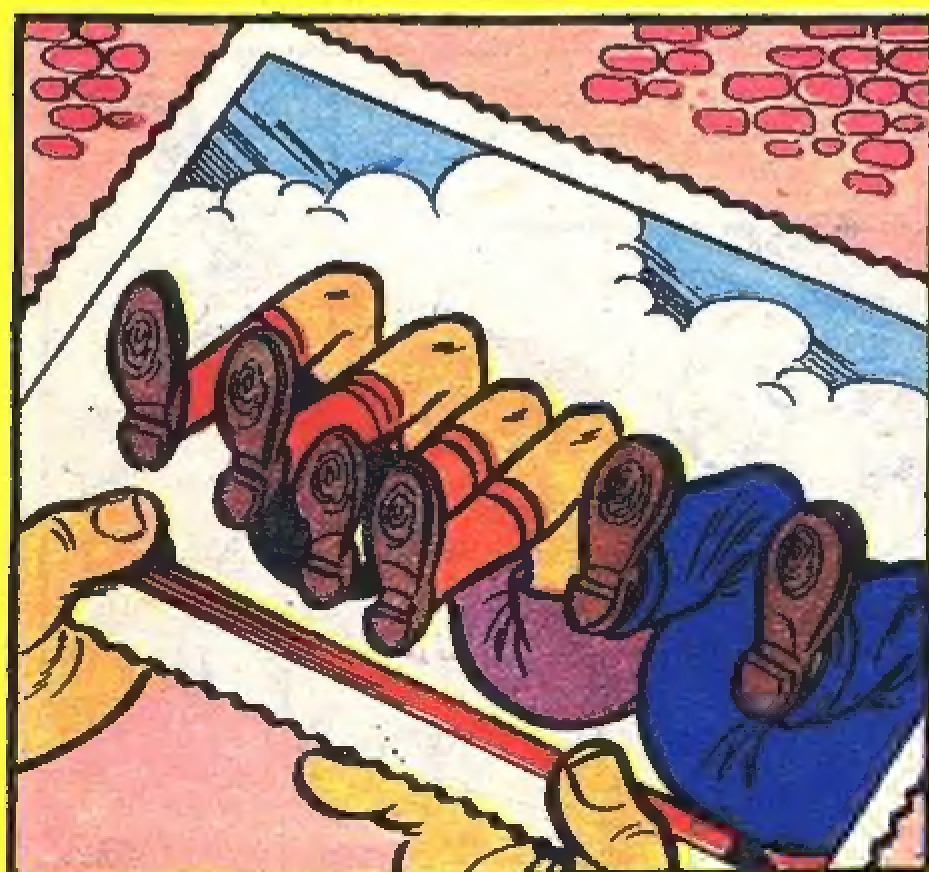

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.